

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents
should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 11.

Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich

MARCH 1, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATIE

De Nieuwe Schepping

*Want ziet, Ik schep nieuwe hemelen
en eene nieuwe aarde; en de vorige din-
gen zullen niet meer gedacht worden,
en zullen in het hart niet opkomen.*

Jes. 65:17.

Machtig vergezicht!

Zoo langzamerhand is de profetie van Jesaja opgeklommen tot eene geweldige hoogte.

Ze begon bij het hutje in den wijngaard, het nachthutje in den komkommerhof.

Ach, het leek zoo hopeloos!

Van Israel moest gezegd worden, dat het minder was dan een os, die zijn bezitter kent, dan een ezel, die de krib zijns heeren kent; het had geen kennis, het verstond niet. Het was een zondig volk, een volk van zware ongerechtigheden, een zaad der boesdoeners, verdervende kinderen; ze hadden den Heere verlaten, ze hadden den Heilige Israels gelasterd, ze hadden zich vervreemd, altijd achterwaarts wijkende. Werden ze geslagen, zoo maakten ze des afvals slechts meerder. Van de voetzool tot den hoofdschedel was er niets geheel aan hen; niets dan etterbuilen, die niet uitgedrukt en verbonden zijn, wonden en striemen. 't Land was een verwoesting, door vreemden vertreden, de steden waren met vuur verbrand. De dochter van Sion was overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof! . . .

Ware het niet, dat de Heere een overblijfsel had gelaten, Sion ware geworden als Sodom, ware Gomorra gelijk geworden!

En ontzettend bang was de roeping des profeten!

De cogen moesten verblind, de ooren zwaar, het hart vet gemaakt worden, opdat ze zouden zien noch hooren, noch verstaan, noch zich bekeeren en genezen

worden. Juda en Jeruzalem zouden afgeweid worden.

O zeker, Sion zou door recht verlost worden! Verlost worden, zeer zeker, maar door de diepte des rechts. Straks gaat het naar Babel. Daar wordt het afgeweid. Daar roept het overblijfsel om des Heeren verlossing, pleitend op de vastigheden Zijns verbonds. . . .

En daar ontvangt het een antwoord!

De Heere zal uit Jakob voortbrengen een erfbezitter van Zijne bergen, en Zijne uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten, en Zijne knechten zullen aldaar wonen. En terwijl de goddeloozen zullen hongeren, zullen de knechten des Heeren eten; terwijl genen zullen dorsten, zullen dezen drinken; terwijl genen beschaamd zullen worden, zullen dezen blijde wezen; terwijl genen zullen schreeuwen van weedom des harten, zullen dezen van goeder harte juichen.

Terwijl de verlaters van 's Heeren wet den uitverkorenen hunnen naam tot een vervloeking zullen laten, zullen Zijne knechten met een anderen naam genoemd worden.

De vorige benauwdheden zullen vergeten zijn!

Ze zullen niet meer gedacht worden; ze zullen in het hart nooit meer opkomen.

Want de Heere schept nieuwe hemelen en een nieuwe aarde.

Van 't hutje in den wijngaard tot het hemelsche Jeruzalem in de nieuwe schepping!

Verheven perspectief!

De nieuwe schepping!

Ziet, Ik maak alle dingen nieuw!

Nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde!

Dat toch houdt alles in, 't heelal, 't geheel der eens geschapene dingen, de gansche kosmos.

De hemelen zijn niet slechts de heme'en, zooals wij ze zien, de wolkenhemel en de starrenhemel, het uitspansel met zijn lichten, de gouden zon, de zacht-zilver-

ren maan, de miljoenen van fonkelende sterren; ze houden ook in de hoogste hemelen, waar de duizenden der engelen vaardig letten op het woord van Gods mond, waar thans ook Christus is, zittende aan de rechterhand Gods, bekleed met eer en heerlijkheid, waar Sion is, het hemelsche Jeruzalem, de geesten der volmaakt rechtvaardigen; de hoogste hemelen, de hemel der heerlijkheid. . . .

En de aarde is alles, wat beneden is, de aarde en hare volheid, zooals ze in de scheppingsweek door den Almachtige werd geformeerd, toebereid, voltooid; de aarde met al hare aardsche schepselen, haar boom en bloem en plant, haar levende zielen, te land, te water en in de lucht; de aardsche kosmos, zooals deze zich concentreerde in den mensch, in des menschen harten, om vanuit dat hart des menschen zich op te heffen tot den levenden God en Zijn lof te bezingen!

De hemel met zijn geschiedenis, de oorspronkelijke heerlijkheid en harmonie, de zelfverheffing van Satan, zijn en zijner demonen opstand tegen den levenden God, de breuke, 't verhaal van 't besluit aan de verkorene engelen, waarin zij immers begeerig zijn in te zien, 't vergaderen daar van de triumfeerende kerk, een steeds aanwassende schare, het ingaan van den Koning der eere en het vallen van den Satan als een bliksem daaruit, de vestiging daar van het oppermachtig bewind van den Koning der koningen en den Heer der heeren, het vreugdebedrijf der duizenden daarboven en de groote stem: "Nu is de zaligheid, en de kracht, en het koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van Zijnen Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht, is nedergeworpen. En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet lief gehad tot den dood toe. Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen, en gij, die daarin woont!

En nog is het einde niet!

Nieuwe hemelen!

En de aarde met haar geschiedenis!

De ochtendstond der schepping, vrede met God, vrede der schepselen onderling, gemeenschap bij den boom des levens, de scheppings-sabbat; de komst van des hemels opstandeling en 't gefluister der leugen: "gij zult als God zijn"; de afval van den levenden God en 't verbond met den vorst der duisternis; de afkondiging van Gods besluit, vijandschap, redding, genade, vloek, zonde, dood, scheuring langs de lijn der verkiezing en verwerping, strijd, bange worsteling op leven en dood; de ondergang der eerste wereld en de redding der Kerk; de afzondering van Gods volk en het bovendien inkomen van de wet; de vleeschwoording des Woords, het kruis, de opstanding, Zijn opname in de hoogste hemelen; de verkondiging van het evangelie des Zoons aan alle creature, de laatste worsteling. . . .

En nog is het einde niet!

Nog zucht het gansche schepsel, als met opgestoken

hoofde verwachtende de openbaring der heerlijkheid der kinderen Gods!

En wij verwachten eene nieuwe aarde!

Alle dingen nieuw!

Nieuw!

Gansch vernieuwd!

Eeuwig nieuw zal die nieuwe schepping zijn!

O, 'tis waar, die nieuwe schepping gaat onze stoutste verbeelding ver te boven!

Een andere voorstelling dan die, welke we ontleenen, welke de Schrift voor ons ontleent aan de dingen, die thans gezien worden, kunnen we ons van haar nooit vormen. Immers behoort zij tot de dingen, die geen oog heeft gezien, die geen oor heeft gehoord, die in geen menschenhart ooit zijn opgeklommen! Wij zijn in al onze voorstelling gebonden aan het aardsche, aan hetgeen we met ons aardsche oog waarnemen, met ons aardsche oor hooren, met ons aardsche hart ons voorstellen. En bovendien kennen we slechts de dingen, zooals ze na den zondeval den last des toorns Gods dragen, den vloek des Allerhoogsten torsen. Zelfs van de oorspronkelijke reinheid, harmonie, zondeloosheid, vrede, zaligheid van het eerste paradijs vormen we ons moeilijk een gedachte. De vloek, het lijden, de zonde, de dood zijn zoo onafscheidelijk aan den tegenwoordigen tijd, aan onze wereld verbonden. Hoe zouden we ons dan een heldere voorstelling vormen van het hemelsch paradijs, van de eeuwige erfenis, van het Nieuwe Jeruzalem, van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont?

Ook de Schrift spreekt ons van die nieuwe dingen in oude termen, van de hemelsche werkelijkheden in aardsche beelden.

Haar volgend kunnen we slechts iets er van zeggen.

Eén zal die nieuwe schepping, zullen die nieuwe hemelen en de nieuwe aarde zijn in Christus. Vereenigd in Hem. Zoo toch was het des Vaders welbehagen. Zijn voornemen was het, om in de bedeeing van de volheid der tijden alle dingen onder één Hoofd te vergaderen in Christus, alle dingen, beide die in den hemel en die op de aarde zijn. Hij toch is het beeld des onzienlijken Gods, de Eerstgeborene aller creature. En door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, tronen, heerschappijen, overheden, machten; door Hem en tot Hem zijn ze geschapen. En Hij is de Eerstgeborene uit de dooden! Hij moet in alles de eerste zijn. Om Hem draait alles. Op Hem loopt alles aan. In Hem spitst alles zich toe.

Zooals Hij is, Hij, de Opgestane, de Verheerlijkte, zoo worden straks alle dingen!

Onverderfelijk, onsterfelijk, onverwelkelijk, onbevlekkelijk. . . .

Geestelijk-hemelsch!

Zoo worden wij met Hem, als de laatste bazuin zal slaan, als de dooden onverderfelijk zullen worden opgewekt, als hetgeen in zwakheid gezaaid werd in kracht wordt opgewekt, als hetgeen in oneer gezaaid werd in heerlijkheid verrijst, als het sterfelijke onsterfelijkheid zal aangedaan hebben en het verderfelijke onverderfelijkheid, als het psychische, natuurlijke lichaam zal hebben plaats gemaakt voor het geestelijk lichaam, als we het beeld des aardschen zullen hebben verwisseld met het beeld des Hemelschen, van den Heere uit den hemel. . . .

Op hem en op die verheerlijkte Kerk met Hem wordt geheel de nieuwe schepping aangelegd.

Want het schepsel, het brute schepsel, dat der ijdelheid werd onderworpen, dat met opgestoken hoofde zucht, als in barensnood zijnde, deelt straks ook in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods!

Daar zal de tabernakel Gods eeuwiglijk bij de menschen zijn!

Daar zullen we Hem zien, gelijk Hij is!

Niet, voorwaar, alsof we ooit den onzienlijken God in Zijn wezen zouden aanschouwen.

Maar we zullen Zijn aangezicht zien!

Zijn aangezicht in de nieuwe, andere, hemelsche openbaring, die vanuit Christus in geheel de nieuwe schepping zal uitstralen!

Hier toch zien we in een spiegel en ontwaren we slechts een duistere rede, een enigma!

Daar zullen we zien aangezicht tot aangezicht!

Verzadiging van vreugde!

Ik schep!

Een nieuwe schepping!

Niet alsof de eerste schepping eerst geheel vernietigd zal worden, om daarna nog eens de nieuwe schepping uit het niet voort te brengen.

Scheppen toch is de almachtige roeping der dingen, die niet zijn, alsof ze waren.

Maar wel zoo, dat geheel de gedaante dezer tegenwoordige wereld voorbij zal gaan. De dingen dezer wereld gaan in die wereld niet in. Moeilijk schijnt het voor sommigen om te aanvaarden, dat al de ontwikkeling van dezen tegenwoordigen tijd straks voor eeuwig een einde zal hebben, dat ook de allergrootste der menselijke werken geen plaats zullen hebben in dat eeuwig koninkrijk. Men meent, dat de koningen *dezer* wereld, de grooten *dezer* aarde hunne heerlijkheden straks nog zullen binnendragen in het hemelsche Jeruzalem. De vruchten der "gemeene gratie", der cultuur, der kunst en der wetenschap, hebben immers eeuwige beteekenis, zijn blijvend! Doch de grooten *dezer* wereld hebben in die nieuwe schepping part noch deel, dragen ook hun heerlijkheid, die immers niets

beteekenen kan vergeleken bij den glans der heerlijkheid van Christus in de nieuwe schepping, in het Nieuwe Jeruzalem niet binnen. Dit laatste zullen alleen de koningen en de grooten *dier* wereld doen. . . .

De wereld gaat voorbij!

En hare begeerlijkheid!

Ik schep. . . .

En wanneer Hij zal geschapen hebben de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, dan zal die nieuwe schepping zoo geheel anders, zoo geheel nieuw zijn, dat de vorige, dingen de eerste dingen, de dingen dezer wereld niet meer zullen gedacht worden, zelfs in het hart niet meer zullen opkomen.

Niet alsof we Gods werk in de geschiedenis zullen vergeten.

Hoe zou 't kunnen?

Hoe zouden we ooit de diepte der ellende kunnen vergeten, waaruit Hij ons heeft gered? Hoe zouden we ooit den rijkdom der barmhartigheden vergeten, waardoor Hij ons heeft verrijkt? Hoe zouden we 't kruis, de opstanding van den Heere vergeten, waardoor Hij ons heeft gerechtvaardigd?

Maar in die nieuwe schepping zijn de vorige dingen niet meer. En ze komen in het hart niet meer op.

Daar geen zonde, geen dood, geen rouw, geen gekrijt.

Daar is het tijdelijke, het aardsche voor eeuwig voorbij gegaan.

Daar is alles eeuwig.

Hemelsch!

Wij verwachten!

Daarom toch wordt ons dit vergezicht geopend op de nieuwe schepping, opdat we haar in de tegenwoordige wereld zouden verwachten.

Opdat we niet slechts met zekerheid zouden weten, dat God straks die nieuwe hemelen en die aarde schept, maar opdat we op haar zouden hopen, haar zouden verwachten, naar haar met verlangen zouden uitzien, om haar heerlijkheid alle dingen schade en drek zouden achten, gewillig zouden zijn om tijdelijk met Christus te lijden, opdat we ook straks met Hem verheerlijkt zouden worden!

O, daar te zijn!

Daar, ja, waar nimmer tranen vloeien, waar 't hart geen angst, geen kommer kent noch pijn; waar doornen noch distel groeien. . . .

Maar daar toch bovenal, waar geen zonde meer zijn zal, waar de tabernakel Gods bij de menschen zijn zal, waar we Hem zullen zien, gelijk is!

Opdat we in die verwachting onszelf zouden reinigen.

Gelijk Hij rein is!

H. H.

EDITORIALS

Dr. Schilder's Lecture On Common Grace

An overflow audience greeted Dr. K. Schilder, when on the 8th of February he entered the auditorium of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids to deliver his lecture on the subject of Common Grace.

The large auditorium had been filled to capacity with numerous extra chairs. Loudspeakers had been installed in the basement for those that could find no room upstairs. In the auditorium every seat was taken and many remained standing during the entire lecture. And more than one hundred made use of the loudspeakers downstairs. Without a doubt it was easily the largest audience the professor will address in this country.

As many that had occupied seats in the rear of the church had not been able to understand Dr. Schilder, when he spoke in the same building on the multiformity of the Church, there was this time a scramble for the front seats. And even before six o'clock that evening people began to come to church.

Christian Reformed as well as Protestant Reformed people were present.

The subject aroused interest.

And it was probably also one of the tensest audiences Dr. Schilder will ever address.

No doubt, many, if not most of those present had come to listen to the speaker with the question in their soul, with which of the two views, the Christian Reformed or the Protestant Reformed, the speaker would express agreement.

Under the circumstances it was not exactly an easy audience to address!

Undersigned introduced the speaker.

He made the remark that he usually dislikes the formality of introductions, but that on this occasion a few remarks might not be superfluous. He reminded the audience of what he had written in the Standard Bearer concerning our attitude as Protestant Reformed people towards the visit of Dr. Schilder. The fact that the board of the Reformed Free Publishing Association had invited the professor to speak on the subject of Common Grace was not at all based on the supposition that he was in agreement with our conception of the matter. The very fact that his subject was "Common Grace" would point to the contrary. Undersigned would not speak on that subject, if he were the speaker,

but simply on "Grace". Nor did Dr. Schilder's acceptance of our invitation put him under any moral obligation to cater to our view. He was perfectly free to express his own views, free even to give the Standard Bearer a thrashing, if he were of a mind to do so.

And he invited the audience to give the speaker their honest attention and not to listen with the question in their heart and uppermost in their mind, whether the speaker's views were in agreement or disagreement with their own.

These remarks were intended to clear the way for Dr. Schilder freely to express his honest convictions, regardless of the views of the audience.

And also to ease the tension and cause the audience to relax.

Of the lecture I took no written notes.

I gave the speaker my undivided attention, however, and although the brief résumé of the contents of Dr. Schilder's lecture is here given from memory, I can safely guarantee its correctness.

After a few observations that did not pertain to his subject proper, the speaker began by emphasizing that he who speaks of common grace must define what he means. For instance, you cannot simply state that you believe in common grace and, therefore, agree with the Reformed fathers. The latter sometimes made a threefold distinction, and spoke of general, of common, and of particular grace. Texts from Scripture that were frequently quoted as proof in favor of common grace, such as Rom. 1:19, 20; 2:14 are capable of a different interpretation, as is shown by the explanation Dr. Greydanus offers of these passages.

The question concerning "common grace" deals with the problem of "nature and grace", a problem that in our day attracts universal attention and is worthy of our earnest consideration and study. The antithesis is not one between "nature and grace", but between "sin and grace".

Scripture abundantly testifies that God loves and preserves His creature. He loves the works of His hands, sun, moon, and stars, the trees of the forest, and flowers, the beasts of the field, the birds of the air, the fish of the sea. And also what is His own work in man, even after the fall, the "remnants of His image", the "natural light", man as His own creation, He loves. This does not mean that He loves man as a sinner, outside of Christ. For, He is gracious to the sinner in Christ only. But His own work in man He loves.

The fact that, after the fall, man still exists, is not yet in hell, receives many things, such as rain and sunshine, food and drink, clothing and shelter, gifts and talents, does not warrant the conclusion that there is a gracious disposition (gezindheid) in God towards

him. Things are not grace. The speaker used the illustration of a man that is condemned to death, but the execution of whose sentence is delayed because things are not yet ready for the severe form of punishment that is intended for him. Such a man cannot justly conclude from the fact, that he still has a few days to live, to a gracious disposition towards him on the part of the judge. The same is true of the sinner, that receives many things, but who is prepared for eternal damnation. Common grace cannot mean that there is a gracious disposition in God towards the reprobate ungodly. This truth was emphasized more than once in the lecture.

There is a reining (*beteugeling*), retardation, restraining of sin, even as there is a retardation (*beteugeling*) of grace. The end does not come at the beginning. Beginning and end are separated by an historic process, in which God preserves all things to serve as understructure for the realization of His purpose of election and reprobation, salvation and damnation, sin and grace.

In this historic process man, even fallen man, is confronted by the "common mandate", to multiply and fill the earth and develop the powers of creation and to do this in the love of God.

There is no objection to speak of an "offer" (*aanbod*) of grace, provided we understand by it that in a pedagogical sense the gospel, with its promise and demand, is presented to the rational, moral consciousness of all men promiscuously. However, this "*aanbod*" is no ground for the conclusion that in the preaching of the gospel there is a gracious disposition (*gezindheid*) in God. Through it God accomplishes His own purpose, both of election and reprobation, salvation and damnation, life and death.

The speaker closed with a plea for peace and unity. It is his conviction that there is no just cause for the breach between the Christian Reformed and Protestant Reformed Churches, and he harbors the hope that a colloquium on the question of common grace would have blessed results.

I am sorry that Dr. Schilder offered no opportunity for questions and discussion after the lecture.

Before the lecture I attempted to persuade him to give the audience such opportunity, but without avail. He stated that he was not afraid of discussion, but it might leave a wrong impression if, while no such opportunity was offered in connection with his other lectures, he would open a discussion at this particular occasion.

He tried to make me see his point, but I was not convinced.

And after the lecture I was more than ever convinced of the expediency of a discussion. A few ques-

tions might have brought out the truth more clearly and definitely than was actually done in the lecture.

Yet, Dr. Schilder was our guest, and it was certainly his privilege to refuse questions and debate, if he considered it more expedient under the circumstances.

We are thankful that he was willing to accept our invitation.

As the matter stands now, I can give my opinion of the lecture in a few remarks.

First of all it may be said without fear of contradiction, that the view of common grace, as presented in Dr. Schilder's lecture, differs on important points from that of the Christian Reformed Churches as expressed in the "Three Points".

First of all, and this is the main point, Dr. Schilder denies that one may conclude from the fact, that the ungodly have many things in common with the godly, to a gracious disposition in God toward the ungodly.

To my mind, this is the very heart of the question.

It certainly is the very heart of the First Point of 1924.

Take "*gunstige gezindheid*" out of the First Point and there is really nothing left of it.

Secondly, when Dr. Schilder speaks of "offer", "*aanbod*", it is very evident that he means something quite different from "the well-meaning offer of grace on the part of God to all" of which the Christian Reformed Churches speak. To them also this "offer" is proof of the gracious disposition (*gezindheid*) in God to all that hear the gospel. To Dr. Schilder it means no such thing.

Thirdly, it is also evident that when Dr. Schilder speaks of "*beteugeling*", retardation, restraint of sin, and also of grace, he has in mind something quite different from a general operation of the Holy Spirit outside of regeneration in virtue of which the natural man is enabled to do good in this world.

I consider these differences fundamental.

It is reported that the Rev. D. Zwier, also the Rev. Van Baalen, made the statement, after having listened to the same lecture in Holland, Mich., that they were fully in agreement with it.

If this is true, I confess that I never understood the views of these brethren, nor of the Three Points. In that case it would seem highly desirable that we do arrange for a colloquium to review the entire question.

I feel that in substance I can agree with the main thoughts of Dr. Schilder's lecture.

There are, indeed, differences.

I would not speak of common grace at all; he still does.

I prefer to adhere to the term "preaching of the

gospel" rather than use the ambiguous term "offer of grace".

I rather speak of "organic development" than of "retardation", though I have a vague notion that we mean the same thing.

Besides, it still remains a question whether we would agree on what Dr. Schilder left unsaid.

Things are no grace. This is putting the matter negatively. But what are they to the ungodly?

God loves His work even in the ungodly. But we maintain, too, that He hates the actually and concretely existing ungodly person. Agreed?

The "offer" is no reason to conclude to a gracious disposition in God toward the ungodly that hears His Word. But we maintain, that according to God's purpose and intention the preaching of the gospel is a savor of death unto death unto the reprobate. Agreed?

On Dr. Schilder's standpoint is it not better to speak of "preserving" and "renewing grace", rather than of "common" and "special grace", as Dr. Dooyeweerd suggests in his "Wijsbegeerte der Wetsidee", Deel III, 468, 469?

These and other questions I would certainly have liked to ask Dr. Schilder, had there been opportunity.

But in substance I could agree with what was actually said.

Certainly the antithesis is not "nature and grace", but "sin and grace", as we have always taught.

And we have always maintained that God is gracious to all His work, if only it is understood that the actually existing ungodly is not the object of His grace, but of His wrath.

And we, too, believe that the natural man has a remnant of natural light, which he holds under in unrighteousness.

Also in the Netherlands the hope was expressed that Dr. Schilder's visit to our country might be conducive to a healing of the breach between the Christian Reformed and the Protestant Reformed Churches.

Rev. Datema wrote in this strain in "De (Nederlandsche) Wachter".

And, reflecting on this article in "De Wachter", the Rev. Vreugdenhil in *Pro Ecclesia* spoke of "beautiful perspectives"!

Dr. Schilder also emphasized our calling to be one.

At our ministers conference at my home he asked us the question, whether on our part we would be willing to have a colloquy with the Christian Reformed brethren and open the entire matter of common grace once more for discussion.

And we answered in the affirmative.

Any time we are willing to discuss the matter with them.

Provided, however, that such a discussion be based

on Scripture and the Reformed Confessions just as if the Three Points had never existed.

If they, on their part, insist on the Three Points, a discussion would be useless. It would be finished before it was ever commenced!

And do not forget, that there are other matters that need discussion and settlement in the way indicated in Scripture, before the breach could ever be healed.

We have been slandered as heretics.

We have been cast out of the Church.

We have been deprived of our property and built new churches and parsonages.

O, it is true, these things can be overcome, if we could agree on the truth. We are willing to overcome them. But they must not merely be forgotten. Confession and forgiveness,—that is Christ's way!

Beautiful perspectives, indeed! I agree with the Rev. Vreugdenhil. "That they may all be one!"

But the perspectives are also deep!

Deep and distant!

H. H.

Wijs Mij De Plaats

Dit vraag ik nog, ook nadat ik het volgende artikel van de hand van Ds. H. Veldkamp in het *Friesch Kerkblad* gelezen heb:

THE STANDARD BEARER.

Deze naam beteekent zooveel als de Banierdrager, en wordt gedragen door het Amerikaansch orgaan van den door de Synode van Kalamazoo veroordeelden inzake de gemeene gratie. De — naar ik meen — hoofdredacteur Ds. H. Hoeksema was zoo vriendelijk in het nummer van 15 Jan. '39 aandacht te wijden aan mijn schrijven over de wijze waarop de Amerikaansch kerkelijke pers gereageerd had op de komst van Prof. Schilder in Amerika; Ds. Hoeksema doet in dat artikel eenige opmerkingen en vragen, waarop ik gaarne wil antwoorden. De schrijver duide mij niet euvel, dat ik het gansche artikel niet op den voet volg, en op elk woord geen wederwoord geef, want hoewel daar zijnerzijds misverstand heerscht — ik denk b.v. aan de "kwestie" der adjectieven, zijn dit bijkomstigheden, waar onze lezers in het minst geen belang in stellen, en die ook geen stap verder brengen. Ik bepaal me daarom bij de hoofdzaak.

Deze hoofdzaak is de volgende:

Ik schreef: "Wel schrijft Ds. Hoeksema in zijn orgaan "The Standard Bearer", dat er geen genoegzame grond is voor de hoop of overtuiging, dat Dr. Schilder in het geschil tusschen hem c.s. en de Synode, de zijde der veroordeelden zal kiezen, maar of die uitspraak geheel in overeenstemming is met zijn eigenlijke meening, waag ik te betwijfelen". En deze twijfel grondde ik o.a. hierop: "want in de eerste plaats heeft de "Standard Bearer" vroeger reeds herhaaldelijk Dr. Schilder voor zijn gevoelens geannexeerd".

Hierop nu heeft Ds. Hoeksema geantwoord, dat hij dit niet mooi van me vindt; ik zou hoegenaamd geen grond hebben, dit te schrijven, en vervolgt: "ik ben benieuwd om van Ds. V. te vernemen, waar ik ooit Dr. S. zoo voor mijn gevoelens geannexeerd heb, dat men er uit zou kunnen afleiden, dat ik meende, dat Dr. Schilder onze zijde koos in het geding over de gemeene gratie. Ik geloof niet dat zooiets te vinden is in hetgeen ik heb geschreven. . . ."

Graag wil ik aan dit "benieuwd-zijn" van Ds. Hoeksema tegemoet komen, waarbij ik me natuurlijk recht voorbehoud, me aan m'n eigen woorden te houden. Als Ds., H. n.l. vraagt: waar heb ik ook Dr. S. voor mijn gevoelens geannexeerd enz., dan moet ik er even aan herinneren, dat ik beweerde dat de "Standard Bearer" herhaaldelijk Dr. Schilder voor zijn gevoelens heeft geannexeerd. Dit blad heeft n.l. een staf van medewerkers ook.

Nu is het inderdaad precies zoo, als ik geschreven heb.

Ik zou, om dit te bewijzen, vroegere nummers overhoop kunnen halen, en citaten daaruit opdiepen, maar het is eenvoudiger, ons maar te bepalen bij *hetzelfde nummer van 15 Jan. '39*, waarin Ds. Hoeksema niet uitroept met Multatuli: wijs mij de plaats, waar ik gezaaid heb, maar eenigszins anders: wijs eens aan, waar dit geschreven is.

In ditzelfde nummer dan schrijft L. V. een artikel met het opschrift "Dr. Schilder en de drie punten". Dit artikel begint aldus: "Het is van het *hoogste belang*, en het zal ons volk zeker interesseeren, te weten hoe deze *voornamen Hollandsche theoloog denkt* (en ook schrijft) *over de punten van de Christelijke gereformeerde kerken*, die ons wegens de loochening dier punten, *uit de kerken hebben gebannen*". (De cursiveeringen zijn van mij, H. V.).

Hoe men zoo'n uitspraak, om te beginnen,

in Amerika waardeert, weet ik niet, maar bij ons in Holland ducht ik geen tegenspraak als ik beweer, dat hier een aanvang wordt gemaakt met dezen "voornamen Hollandschen theoloog" regelrecht in 't geweer te roepen contra de uitspraak van de synode van K.

Wie daarover nog twijfel mocht koesteren, laat elken zweem daarvan varen, als hij verder leest. Herinnerd wordt aan wat Dr. S. schreef over Rom. 2:14, 15 in zijn verklaring van de Catechismus, en dan heet het, "Hoe dit ook zij, Dr. Schilder denkt er anders over, en hij geeft in zijn "Verklaring op de Catechismus" een verklaring van Rom. 2:14, die *dwars tegen de leering der Synode ingaat*. En we moeten wel verstaan, dat Schilder *directelijk een aanval doet op de heeren* die de algemeene genade uit die tekst wil concludeeren". (Cursiv. van mij, H. V.).

Ik zou uit dit artikel nog meer aanhalingen kunnen doen, maar acht dit overbodig.

Ik ben alleen benieuwd, of Ds. H. nog benieuwd is, van mij te vernemen, waar en wanneer de "Standard Bearer" ooit Dr. Schilder voor z'n gevoelens heeft geannexeerd.

Als de "Standard Bearer" verklaart: Dr. S. gaat dwars tegen de leering der Synode in, doet op deze heeren een aanval, en veroordeelt ze, en men leest dan nog eens weer van dat zonder hope zijn van Ds. H. c.s. dan komt mij in den zin het woord van De Genestet:

Als ik m'n oogen sluit, dan wil ik 't wel
[gelooven

Maar als ik z' open doe, komt weer de twijfel
[fel boven".

Natuurlijk kan Ds. H. zeggen: ja, maar dit alles is voor ons nog geen 'genoegzame' grond voor de hoop dat Dr. S. de zijde der veroordeelden zal kiezen, en aangezien ik niet weet waar bij Ds. H. de grenzen der genoegzaamheid liggen, moet ik daarop vanzelfsprekend zwijgen. Maar ik kan mij wel eenigermate voorstellen, dat Ds. Kuiper in dit alles genoegzame grond gevonden heeft voor bezorgdheid, toen hij z'n artikel in "The Banner" schreef.

Ds. H. eindigt z'n artikel met het volgende: "En laat Ds. Veldkamp eens publiek, zijn opinie geven over de opname van het bewuste artikel in de Heraut". Ook daarvan wil ik gaarne gevolg geven. Ik las eens dat men 1 Cor. 13 zoo moest lezen, door elke keer als er "de liefde" stond, z'n eigen naam in te vullen. Welnu, dan moet m'n opinie wezen: "Ds. Veldkamp denkt geen kwaad". Hij denkt ook

geen kwaad van de Standard-Bearer", want daarvoor heeft hij geen genoegzame grond.

Ik kan me voorstellen, dat Ds. Veldkamp geglimlacht heeft, toen hij dit artikel schreef.

Zoo gemakkelijk wordt het je ook niet alle dagen gemaakt, dat een blad je vraagt om bewijs, ontkent, dat er zulk bewijs te vinden is, en dan den tegenstander zelf het bewijs in handen geeft, zoodat het zoeken er naar zelfs overbodig wordt.

Het bewijs, dat Ds. V. hier levert, schijnt dan ook volkomen voldoende.

En toch zeg ik nog: wijs mij de plaats.

Ds. Veldkamp had immers "gewaagd het te betwijfelen", of ik in het bewuste artikel over Kuiper vs. Schilder mijn eigenlijke meening wel had te kennen gegeven.

Nu is, in de eerste plaats, *mijne* meening niet te bewijzen door een beroep op de *Standard Bearer* in het algemeen. De redakteurs en medewerkers van ons blad zijn niet verantwoordelijk voor elkanders artikelen. Ieder schrijft op eigen risico. Dit is reeds jaren geleden besloten. Toen dan ook Ds. H. V. schreef, dat ons blad vroeger reeds Dr. Schilder herhaaldelijk voor zijn gevoelens geannexeerd had, ging ik van de gedachte uit, dat hij het oog had op de redactie. In elk geval zal Ds. V. uit *mijne* artikelen in de S. B. moeten bewijzen, dat *ik* in het bewuste artikel niet *mijne* meening zuiver weergaf.

In de tweede plaats zal Ds. V. toch ook verstaan, dat hij niet kan bewijzen, dat ons blad *vroeger* reeds, i.e. vóór 15 Nov. 1938, Dr. Schilder voor zijn gevoelens had geannexeerd, door zich te beroepen op een artikel, dat in ons blad verscheen in het nummer van 15 Jan. 1939. Meeningen kunnen ook veranderen, b.v. door nieuw licht, dat Dr. Schilder geeft in speech of blad. Wat in dit geval in Nov. 1839 *mijne* eigenlijke meening was, is niet te bewijzen of te weerleggen door mijn meening van thans weer te geven. Ds. V. zal dus inderdaad naar vroegere Standard Bearers en dan wel naar uitspraken van mij moeten zoeken, om te bewijzen, dat ik *mijne* meening niet precies uitdrukte.

En eindelijk kan het Ds. V. toch ook niet ontgaan zijn, dat het artikel, waarop hij zich thans beroept, niet eens van de hand van één der redakteurs, noch van één der medewerkers is.

De namen der redakteurs en der medewerkers staan alle op het titelblad van de S. B. vermeld.

Ds. Vermeer behoort daar niet bij.

Het was dus een ingezonden stuk. En daarvoor kan Ds. V. niet eens de redactie verantwoordelijk houden, laat staan mij persoonlijk.

Ik herhaal het dus: wijs mij de plaats.

H. H.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

XII. Ds. Zwier's Drievoudig Snoer. (2)

Wie ons laatste artikel heeft gevolgd, zal moeten toestemmen, dat één der draden van het drievoudig snoer van Ds. Zwier, verbroken werd. Men moge dan zijn eigen exegetisch begrip bij de ponden afwegen, of slechts over half of kwart onsjes te beschikken hebben, er kan bij niemand twijfel bestaan, dat Ds. Zwier ons eens verkeerde verklaring bood van Ps. 145:9. Hij had geen recht om in dezen tekst het woord "menschen" in te voegen. Het was zeer duidelijk uit den tekst zelf, dat de invoeging van het woordje "schepselen" werd vereischt.

Hierdoor is het sterke drievoudig snoer reeds aanmerkelijk verzwakt.

We gaan thans de aandacht onzer lezers vragen voor den tweeden tekst uit de Heilige Schrift, waarop Ds. Zwier zich (in aansluiting bij de synode van Kalamazoo 1924) beroept voor zijne voorstelling, dat Gods goedheid algemeen is.

We hebben het oog op Hand. 14:16, 17: "Welke in de verledene tijden al de Heidenen heeft laten wandelen in hunne wegen; hoewel Hij nochtans Zichzelf niet onbetuigd gelaten heeft, goed doende van den hemel, ons regen en vruchtbare tijden gevende, vervullende onze harten met spijs en vroolijkheid".

Allereerst zullen we het woord geven aan Ds. Zwier, die over dezen tekst aldus schrijft (Gods Algemeene Goedheid, XVI):

"Deze uitspraak is zoo duidelijk, dat ze eigenlijk haast geen verdere verklaring van noode heeft. We hebben hier een klaar bewijs voor de algemeene goedheid Gods jegens de heidenen, wien Hij Zijne bijzondere openbaring niet heeft geschonken.

"Ook aan hen heeft God zich niet onbetuigd gelaten, zegt de apostel. Dezelfde gedachte, die hij in Rom. 1:20 aldus uitdrukt: 'Want zijne onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien, beide zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn'.

"God liet zich ook aan de heidenen niet onbetuigd. Van den hemel bewees Hij hun Zijn goedheid daarin, dat Hij ons allen, heidenen zoowel als Joden, regen gaf en vruchtbare tijden, vervullende onze harten met spijze en vroolijkheid.

"Onze harten, niet slechts onze *magen*, zoo merkt een zeker verklaarder terecht op, want het doel van zijn spijziging en verzorging is, dat Zijn redelijke schepselen zich met hun hart dankbaar in Hem zullen verheugen.

"Let er voorts op, dat in deze uitspraak van den apostel, evenals heel de Schrift door, de Goddelijke souvereiniteit en de menschenlijke verantwoordelijkheid naast elkander worden gesteld, zonder dat er een po-

ging wordt gedaan, om ze voor ons verstand met elkaar te verzoenen. Dat doet de Schrift nergens. Maar beide waarheden worden onomwonden beleden.

“God heeft de heidenen laten wandelen in hunne wegen. Daarin laat de apostel duidelijk uitkomen de souvereiniteit van Hem, die met het heil des hemels en met de volken der aarde handelt naar Zijn vrijmachtig welbehagen. Overeenkomstig Zijn eeuwigen raad heeft Hij aan de heidenen Zijn bijzondere openbaring onthouden en hun geen kennis van den weg der zaligheid geschonken, zooals Hij aan Israel schonk.

“Toch heeft God zich ook aan de heidenen niet onbetuigd gelaten. Daarin laat de apostel uitkomen de verantwoordelijkheid des menschen. Uit het goede dat hun uit den hemel toekwam, regen en vruchtbare tijden, spijs en vroolijkheid, hadden ook de heidenen genoegzame kennis van den Schepper des hemels en der aarde moeten bekomen, om Hem in Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid te verheerlijken. Daarom zijn zij niet te verontschuldigen.

“Bij deze goedheid Gods ook hun bewezen bepaalt de apostel bij deze gelegenheid zijn heidensch gehoor. Een uitspraak, die als bewijs voor de algemeene goedheid Gods aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat”.

Tot zoover de verklaring van Ds. Zwier.

Vergun ons bij deze verklaring het volgende te mogen opmerken.

Allereerst treft het ons ook hier, dat Ds. Zwier het aanstonds zeer gemakkelijk opneemt met zijne verklaring van dezen tekst. Hij deed dat ook met Ps. 145:9. Een kind kon die plaats zonder nadere verklaring wel verstaan. Toch bleek het bij nader onderzoek, dat Zwier dien tekst geheel verkeerd verklaarde. Hier zien we dezelfde houding tegenover de Schriftuurplaats, die hij zal verklaren. Eigenlijk heeft ze geen behoefte aan verklaring. Ik vrees, dat Ds. Zwier zijn taak wat al te gemakkelijk opvat. De synode van 1924 deed dit met dezelfde teksten ook. Zulk een houding echter is gevaarlijk. Ze is oorzaak, dat we eigenlijk ook geen onderzoek meer instellen. We doen geen poging tot verklaring. De verklaring, die zoo maar aan de oppervlakte schijnt te liggen, en die we bovendien gaarne willen handhaven, nemen we eenvoudig als de juiste aan.

Toch geeft hij onderhands wel een verklaring van den tekst. Hij legt ook hier iets in den tekst in, dat er niet staat, en dat ook buiten de bedoeling van den tekst ligt. Ik zou zeggen, indien een Schriftuurplaats eigenlijk geen verklaring behoeft, naar onze opvatting, dan zou het in elk geval zaak zijn, dat men haar letterlijk liet staan, zooals ze in de Schrift voorkomt, er niets aan toevoegt en er niets afdoet. Dat doet Ds. Zwier echter niet. Hij leest den tekst, alsof er stond, dat God van zichzelf toch wel betuigd had aan de heidenen, *dat Hij hun gunstig gezind is*, daar Hij hun immers regen en vruchtbare tijden gaf en hunne harten met

spijs en vroolijkheid vervulde. Zoo zegt hij het iets later in het artikel, waaruit we bovenstaande aanhaalden, letterlijk. Het woord, dat de Schrift hier bezigt, duidt aan weldaden, die voortvloeien uit een *gunstige gezindheid* van God.

Stond hier nu werkelijk, dat die regen en vruchtbare tijden, die de heidenen ontvingen van God, bewijs waren van Zijne gunstige gezindheid jegens hen, dan zouden we metterdaad verlegen zijn met dezen tekst in het licht van de doorlopende leer der Heilige Schrift, waarop we eerder wezen. Deze is toch zeer duidelijk, dat God den goddeloozen niet gunstig gezind is, maar dat Hij op hen verolgen en vergramd is tot in eeuwigheid. En bovendien hebben we gezien, dat ook de tijdelijke dingen, zooals regen en zonneschijn, weelde en voorspoed, geen blijken zijn van Zijne gunstige gezindheid jegens den verworpen goddelooze. Maar bovendien zou deze tekst ook met zichzelf in tegenspraak komen. Immers staat hier uitdrukkelijk, dat God deze heidenen in hunne wegen liet wandelen. Die wegen waren wegen van goddeloosheid, van ongerechtigheid, van afgoderij en liederlijke onzedelijkheid, zooals de apostel in schrille kleuren het ons geteekend heeft in het eerste hoofdstuk van zijn brief aan de Romeinen. Het waren wegen, waarop deze bepaalde heidenen met rassche schreden zich ten verderve haastten. Nu liet God hen in die wegen wandelen. Hij stak geen hand uit om hen te redden. Zooals Hij Zichzelf aan Israel openbaarde, openbaarde Hij Zich aan hen niet. Met al hun spijs en vroolijkheid liet Hij hen in verwoestingen vallen. Nu weet ik wel, dat Ds. Zwier niet aarzelt om zulke ongerijmdheden in de Schrift te lezen. Voor hem baart het geen moeilijkheid, alleen maar een ongerijmdheid, dat deze Schriftuurplaats zou leeren: “Hoewel God den heidenen gunstig gezind was, toch liet Hij hen in eeuwige verwoestingen vallen”. Maar wij volgen hem in geen geval op dat pad. Zou hier dus werkelijk staan, dat God den heidenen gunstig gezind was, dan zouden we eenvoudig bekennen, dat we met dezen tekst verlegen zaten, dat we hem niet kunnen verklaren.

Dit laatste is echter niet het geval.

Zwier voegt hier iets in. Hij trekt een conclusie. God doet goed daarin, dat Hij ons regen en vruchtbare tijden schenkt en onze harten met spijs en vroolijkheid vervult, ergo, Hij is ons gunstig gezind. Aldus redeneert Zwier.

Nu hebben we reeds uit andere Schriftuurplaatsen bewezen, dat deze conclusie van Ds. Zwier niet opgaat. God kan ook regen en vruchtbare tijden geven, de harten vervullen met spijs en vroolijkheid, de goddeloozen doen groeien als het kruid en alle werkers der ongerechtigheid doen bloeien, om hen op gladde plaatsen te zetten en hen tot in der eeuwigheid te verdelgen. En doet Hij dit laatste, dan is dit zeker geen gunstige gezindheid.

Het is ook niet waar, wat Zwier beweert, dat deze

gunstige gezindheid Gods is aangeduid in het oorspronkelijke woord, dat hier gebruikt wordt. Het is niet zeker, welk woord hier in het Grieksch staat (*agathourgoon* of *agathopoioon*), doch wezenlijk maakt dit geen verschil. Het woord ziet niet op de gezindheid, maar op de daad of het werk Gods.

We ontkennen dus beslist, dat Zwier het recht heeft om deze conclusie te trekken. Juist het punt, waarom het hem eigenlijk gaat, moet hij in den tekst indragen.

Ik ben het ook op andere punten niet eens met de exegese van Ds. Zwier ofschoon deze van minder belang zijn.

In de eerste plaats geloof ik niet, dat, wanneer hier staat, dat God de *harten*, niet de *magen* vervult met spijs en vroolijkheid, dit beteekent, dat "het doel van Zijn spijziging en verzorging is, dat Zijn redelijk schepselen zich met hun hart dankbaar in Hem zullen verheugen". Zwier zegt het hier niet met zoovele woorden, maar hij laat door deze verklaring in haar verband toch den indruk, dat het eigenlijk Gods bedoeling was om de heidenen Zijn gunst te doen gevoelen en hen alzoo dankbaar jegens Zich te stemmen. De uitkomst beantwoordde dan ook hier niet aan het doel, dat God beoogde. Dit is echter niet in overeenstemming met den tekst, maar in lijnrechte tegenspraak er mee, daar God immers de heidenen in hun eigen wegen liet wandelen. Dat hier echter gesproken wordt van een vervullen der harten en niet slechts van de magen, is omdat juist de *harten* door spijs vervuld worden. Honger is maar geen leege maag, maar een onaangename gewaarwording en ervaring, en raakt dus wel terdege het hart. En het is niet maar de maag, die met spijs vervuld wordt, doch wel terdege de mensch, zoodat door het nemen van spijs zijn hart vervuld wordt, hij voldaan zich gevoelt. Dat de apostel aldus de zaak beschouwt is duidelijk uit hetgeen hij er aan toevoegt: "en vroolijkheid".

Het tweede, waarop ik even de aandacht wil vestigen, is, dat Ds. Zwier het voorstelt alsof ook hier de souvereiniteit Gods en de verantwoordelijkheid des menschen zomaar naast elkander worden gesteld, zonder eenig verband of eenige betrekking. Hij mag het gaarne zoo voorstellen en meent, zooals we weten, dat de Schrift dit doorgaans doet. Toch geloof ik niet, dat de Schrift dit ooit doet. En ook in deze Schriftuurplaats is dit niet het geval. Er wordt hier wel degelijk verband gelegd tusschen Gods doen en het doen der heidenen, zooals reeds het woordje *ofschoon* ons zegt. Ofschoon leidt een concessie in, verhindert u een conclusie te trekken, die ge misschien uit het voorgaande zoudt trekken. De apostel had geschreven: God liet de heidenen in hunne wegen wandelen. Gij zoudt daaruit kunnen afleiden, dat Hij ze dus heelemaal niet liet weten, wat hun roeping was tegenover Hem. Doch dit is juist niet het geval. Hij liet Zich juist niet onbetuigd. Zoo is dus de betrekking. God

verhinderde hen niet om in hun zondige wegen te wandelen, ofschoon Hij Zich deed kennen als den goeden God. En de heidenen wandelden in hunne wegen, ofschoon ze beter hadden kunnen weten.

Zoo blijkt het dus wel, dat de tekst wat meer verklaring van noode heeft, dan Ds. Zwier meent.

Op den voorgrond staat, dat God al de heidenen in het verleden in hunne wegen der zonde en des verderfs liet wandelen. Wat die wegen waren, mogen we leeren uit Romeinen I. Hij bewees hun geen genade. Hij redde hen niet. Hij openbaarde Zich niet aan hen als den God der zaligheid. Hij gaf hen over in de begeerlijkheid huns harten. Zonder ook maar een hand uit te steken om hen te redden, liet Hij hen naar het verderf zich haasten. Zij wilden Hem niet dienen en danken.

Dit wil echter niet zeggen, dat Hij in het geheel aan die heidenen geen getuigenis gaf aangaande Zichzelf. Hij liet Zichzelf niet onbetuigd. Hij betuigde, dat Hij de goede God is, Die als zoodanig erkend en geprezen moet worden. Dit getuigenis lag in het *goed doen van den hemel*. (Het is niet onmogelijk, dat de bepaling "*van den hemel*" gelezen moet worden bij hetgeen volgt. In dat geval lezen we den tekst als volgt: "Ofschoon Hij, als de bewerker van het goede, Zichzelf niet onbetuigd heeft gelaten, van den hemel gevende regen en vruchtbare tijden," etc. Wezenlijk maakt dit echter geen verschil). We hebben hier drie deelwoorden: *goeddoende*, *gevende*, *vervullende*. Het eerste duidt aan, hoe God van Zichzelf getuigenis gaf. Hij deed dat in *goeddoen*. Het tweede zegt ons, waarin dat goeddoen bestond: in het geven van regen en vruchtbare tijden. Het laatste geeft te kennen, wat van dat goeddoen Gods voor de heidenen het gevolg was: hunne harten werden vervuld met spijs en vroolijkheid.

Hun voldaanheid en vroolijkheid des harten kwam dus rechtstreeks van den hemel, en niet van de afgoden, die zij dienden.

Hiermee nu ontvingen ze maar niet wat sinterklaas cadeautjes, waarin God tot hen zei: "al ben je nog zoo goddeloos, toch ben Ik je gunstig gezind", zooals Zwier het wil; maar stonden ze voor een getuigenis van den God des hemels. En dat getuigenis was: "Ik ben goed en de overvloeierende Fontein aller goeden; gij zult Mij eeren en liefhebben en niet de afgoden!" En waar ze dit niet deden, maar in hun eigen wegen bleven wandelen, daar was er geen gunstige gezindheid Gods jegens hen, maar bleef de toorn Gods op hen.

Hierop valt in den tekst juist al de nadruk.

God laat Zichzelf nooit onbetuigd! Ook niet, als Hij den zondaar niet in genade redt.

Dat is onze verklaring van dezen tekst. Van eene gunstige gezindheid Gods jegens de goddeloozen is hier met geen woord sprake.

Vergelijk nu deze verklaring van mij met die van Zwier, ook uit het oogpunt van de Godsbeschouwing,

die in beide verklaringen ligt, en zeg zelf welke de Schriftuurlijke is.

“Zwier’s verklaring komt hierop neer, dat God eigenlijk van Zichzelfen betuigde: “Ik laat je wel naar de hel gaan, maar ik zal je op weg daarheen toch mijn gunstige gezindheid toonen, door je wat vroolijk te maken”. (God laat de heidenen in hunne wegen, naar het verderf wandelen, ofschoon Hij hun gunstig gezind is).

Mijn verklaring is: “Ik laat je in je eigen zondige wegen wandelen, maar ge moet ook dan weten, dat Ik God en goed ben, Die gedankt en geprezen moet worden”.

En deze verklaring is heel wat anders, dan hetgeen Zwier in hetzelfde artikel, waaruit we boven aanhaalden, als onze verklaring van den tekst aan zijne lezers voorstelt.

Ik heb er reeds eerder op gewezen, dat Zwier nooit de beleefdheid en ook de eerlijkheid heeft, om ons in onze eigen woorden aan te halen. Ook verwijst hij zijn lezers nooit naar een plaats in onze geschriften, waar ze een zekere verklaring of voorstelling van ons kunnen vinden. Hij schrijft maar raak. En hij laat bij zijne lezers den indruk, dat wij eigenlijk maar één lievelings-ideetje hebben, en die dragen we dan in alle teksten in en dringen we aan alle teksten op. Zoo doet hij ook hier. Hoe wij eigenlijk dezen tekst verklaren, weet hij niet. Hij heeft ook nooit moeite gedaan, om het gewaar te worden. We hebben eenvoudig een pasklaar gemaakte voorstelling, meent Zwier (of schrijft hij tenminste), en die bieden we ook hier aan als verklaring van den tekst.

Luisteren we nogmaals naar hem:

“De broeders in 1924 gestruikeld zijn natuurlijk ook met dezen tekst wel bekend.

“Hoe trachten zij zich uit de verlegenheid, waarin deze tekst hen brengt, te redden?

“Zij loochenen, zooals we weten, de algemeene goedheid Gods, en dus moet ook deze uitspraak des apostels wel op een of andere wijze zóó worden verklaard, dat hier toch eigenlijk van geen goedheid Gods jegens de heidenen sprake is.

“Evenals bij de andere Schriftuurplaatsen, waar van Gods goedheid of goedertierenheid over de niet-uitverkorenen gesproken wordt, komen ze ook hier weer vooral met twee argumenten, die we dus wel even onder de oogen moeten zien.

“Het eerste argument, dat bij al de betrokken plaatsen dienst moet doen, komt in het kort hierop neer:

“Gods doen is natuurlijk altijd goed. Als Hij regen en vruchtbare tijden, spijs en vroolijkheid geeft, aan wie ook, dan zijn dat op zichzelf beschouwd, afgedacht van de bedoeling, die Hij naar Zijn eeuwigen raad daarmee heeft, goede gaven, openbaringen van Zijn goedheid.

“Maar we moeten letten op het onderscheiden doel, dat God met de schenking dezer gaven beoogt.

“God doet goed, als Hij deze gaven geeft aan Zijn uitverkoren volk. Voor hen zijn deze gaven waarlijk ten zegen bedoeld. Alle dingen, niet alleen de voorspoed, maar ook de tegenspoeden des levens, werken hun immers mede ten goede. Voor hen zijn deze gaven dus het bewijs van Gods gunstige gezindheid jegens hen.

“God doet ook goed, als Hij deze gaven geeft aan de heidenen. Voor hen zijn deze goede gaven echter niet ten zegen, maar ten vloek bedoeld. Het is goed, dat Hij hen verworpen heeft. Het is goed, dat Hij hen laat wandelen in hun eigen wegen, wegen der goddeloosheid. Het is goed, dat Hij deze gaven hun ten vloek doet strekken, en hen daardoor doet rijpen voor het eeuwig verderf.

“God doet dus altijd goed. En in dien zin moeten we dus ook Paulus verstaan, als hij zijn heidensch gehoor te Lystra vertelt, dat God hun goed deed van den hemel in het schenken van regen en vruchtbare tijden, spijs en vroolijkheid”. (Gods Algemeene Goedheid, XVI).

Tot zoover Zwier’s voorstelling van onze exegese van Hand. 14:16, 17.

En dan gaat hij die voorstelling bestrijden.

Er zit in die redeneering wel een element van waarheid, meent hij, “maar als exegese van den besproken tekst is deze redeneering beslist te verwerpen”.

Met dit laatste zijn wij het volkomen eens!

Wie bovenstaande redeneering zou willen aanbieden als eene exegese van Hand. 14:16, 17, zou eenvoudig toonen, dat hij nog niet eens verstond, wat onder Schriftverklaring moet worden verstaan.

Het spijt mij dan ook, dat ik het hier neerschrijven moet, maar het is toch het beste, dat we elkaar maar duidelijk de waarheid zeggen: *Zwier maakt zich hier schuldig aan grove leugen!*

Als hij nu een man is, en vooral een Christen, iets, dat we gaarne van hem gelooven, dan doet hij van tweeën één: hij bewijze, dat wij ooit zulk een verklaring van Hand. 14:16, 17 hebben geleverd; of hij bekenne, dat hij door zijn lichtvaardig geschrijf ons heeft belasterd. Ik ben overtuigd, dat hij het eerste nooit zal kunnen. Nergens vindt hij bovenstaande redeneering door ons aangeboden als een exegese van Hand. 14:16, 17. Hij heeft die “exegese” eenvoudig uit zijn eigen duim gezogen.

Wel hebben we dezen tekst meer dan eens verklaard.

We willen Zwier ook wel behulpzaam zijn, om die verklaringen te vinden.

Ze staan in de *Standard Bearer*, Deel II, p. 23 en p. 321; en Deel IX, p. 404.

Ik zal de verklaring van den bedoelen tekst, zooals ze op de aangeduide plaatsen te vinden zijn, hier niet overschrijven. Vriendelijk verzoek ik echter Zwier om dit wel te doen in *De Wachter* en alzo den zeer

slechten indruk, dien hij zoo lichtvaardiglijk van ons gaf, weg te nemen.

Het tweede argument, waarmee we, volgens Zwier, "bij deze uitspraak der Schrift gewoonlijk komen aandragen" is ons beroep op Ps. 73 en Ps. 92.

Nu is zulk een beroep op andere plaatsen der Schrift natuurlijk volkomen gewettigd.

We schamen ons er zeker niet voor om de Schrift in haar eigen licht te verklaren. En deze goede methode mag Ds. Zwier niet karakteriseeren als een "komen aandragen met argumenten".

Maar feit is toch, dat ook hier Ds. Zwier niet de waarheid spreekt.

Ik geloof niet, dat Ds. Zwier ook maar naar ééne instantie zal kunnen verwijzen, dat we ons bij de verklaring van Hand. 14:16, 17 beroepen hebben op Ps. 73 en Ps. 92.

De verklaring, die we altijd gaven van den hier besproken tekst, is dezelfde, als die we in dit opstel gegeven hebben.

En die verklaring handhaven we tegenover die van Ds. Zwier.

Geheel in overeenstemming met heel de voorstelling der Heilige Schrift leert ook Hand. 14:16, 17, dat God goed doet van den hemel. Er is in dat goed doen, in het geven van regen en vruchtbare tijden, in dat vervullen van onze harten met spijs en vroolijkheid, een getuigenis Gods aangaande Zichzelven. Wel is dit getuigenis lang niet zoo helder en scherp als dat der openbaring in Christus, maar toch gaat er van dit goedgevoelen Gods in de schepping sprake uit, den mensch plaatsende voor den eisch, om zich van de afgoden af te keeren en zich te wenden tot den God des hemels, om Hem te dienen. En waar God den mensch, die temidden van dit getuigenis leeft, geen genade geeft, daar blijft deze in zijne eigene wegen wandelen en is hij voorwerp, niet van eene gunstige gezindheid, maar van den toorn Gods.

En hiermede is de tweede draad van Zwier's snoer gebroken.

H. H.

IN MEMORIAM

De Vrouwenvereniging van de Prot. Geref. Kerk te Huil, Ia., wenscht hiermede haar sympathie uit te spreken met het gezin van Mr. and Mrs. Ed. Vander Werf in het verlies van hun Vader,

WILLEM VANDER WERF

Moge de Heere, die ons de overwinning geeft over dood en graf, hen troosten in dit verlies.

Namens de vereeniging,

Ds. A. Cammenga, Pres.

Mrs. P. Vander Schaaf, Secr.

Slechts Een Mijmering

Het is al weer meer dan vijf jaren geleden, dat ik een onschuldig stukje schrijvens eindigde met de verzuchting: "Doch met tranen vraag ik U: Waarom moest hij weer terug naar het gevang?" Vol. 10, Bladz. 13).

Nu kunt ge mij gelooven op mijn woord oftewel het laten, feit is, dat mij het weenen nader stond dan het lachen toen ik destijds de bovenaangehaalde ontboezeming neerpande. 'k Had het optreden van Ds. H. Hoeksema geschetst op dien Velddag in Garfield Park. 'k Beschreef het als een oproep der broeders die hem uit het gevang verhoogden om voor een stonde te luisteren naar die oude stem met haar bekend klank-geslacht: "Zoo zegt de Heere!" Stipte nog aan hoe men dit met hem nog wel kan doen, doch dat het ondenkbaar is Ds. Bultema of Dr. Jansen ooit zoo verhoogd te zien uit het gevang der verbanning. Ook merkte ik op hoe er slechts één oorzaak is voor dien namiddag der verhooging. Ik haal mijn woorden aan: ". . . doch die stem, o ja, die stem heeft nog haar bekooring!" Later heeft het mij vaker gespeten, dat ik het woordje *nog* niet schuin deed drukken.

Ja, ik beschreef onze geschiedenis uit het oogpunt der Christelijke Gereformeerden en daarom stelde ik het voor als een verkeer in het gevangenhuis waar men brood der bedruktheid eet en water der bedruktheid drinkt. Want zoo heeft men met ons gehandeld. "Zij, onze broeders in Jezus Christus, de Patriarchen, lieten ons in die gevangenis naam noch belijdenis; een plaats voor het holle van onzen voet, noch wandeling onder het volk des Heeren." Ik haal weer aan.

Ik mocht gerust zeggen: "Ge hebt gezien al onze benauwdheid; ge hebt gehoord ons roepen om genade; ge waart U bewust, dat geen roovers of dieven, doch broeders in den Heere riepen uit de put." Denkt hier aan Jozef's geschiedenis: "Daarna zaten zij neder om brood te eten." Dat hebben ze gedaan, lezer; ze gingen eenvoudig voort en hebben zich nooit meer om ons bekommerd, ook al zagen ze het voor hen vreeselijke feit, dat we trouw bleven aan de aloude en beproefde waarheid der Gereformeerde Belijdenis.

En nu weet ik het bij ervaring, dat het o, zoo moeilijk is om als kleine, nietige minderheid het oor te erlangen van de groote schare. Ziet ge, het oogpunt beslist zoo vaak. En de besten onder Gods volk blijven menschen. Ik zou U echter willen vragen: Stelt U eens voor een oogenblik in onze plaats. Stelt het U een oogenblik voor den aandacht hoe gij zoudt gevoelen als men U buiten de gemeenschap der Gereformeerde Kerken zoudt plaatsen en dat U zou aandoen *terwille van diezelfde Gereformeerde waarheid!*

Want zoo staat in der waarheid de zaak.

Neen, we zijn geen secte of gelijk aan den Geelkerkengroep; men vindt bij ons geen kettersch zwam

zooals de Bereërs-beweging of het heilloos woelen van Janssenisme. We staan vandaag, na 15 lange jaren van groei en bloei, nog steeds op den hechten grond van Godes Woord, zooals dat Goddelijk juweel schittert in de Drie Formulieren van Eenigheid. En onze geschriften zijn getuigen. Doch men wil ze ten onzent maar ter nauwernood lezen. Overigens zwijgt men ons dood. Zoo deed men voor lange jaren. En alieen nu, omdat Nederland begint te vragen, d.w.z. *nolens volens*, komen de pennen weer in beweging.

Slechts dit is het verschil: wij weigeren te gelooven dat God de verworpenen bemint; we willen niet leeren dat de prediking van het Eeuwig Evangelie algemeene genade is voor menschen zooals Kaïn, Ezau en Judas. Toen hebt gij eerst een omtuining gemaakt om de verworpenen en die omtuining zijn de beruchte Drie Punten van Kalamazoo. Daarin spraakt ge het zonder bloozen uit, dat God de verworpenen liefheeft. Die drie leugens weigerden we te beamen, wetende dat Gods Woord en de Drie Formulieren van Eenigheid ze logenstraffen!

Ziedaar, ons verschil met U!

En daarom zijn we verbannen naar het gevang!

Toen schreef ik, nu vijf en een half jaar verleden: "Vanuit de gevangenis heeft men die stem gehoord in het Oude Vaderland en sommigen zeiden: Hoe vreemd! Is dat de stem van een booswicht die uitgebannen moest uit het midden der vaderen?! Zijn stem klinkt stoer Gereformeerd! Die phrase "Stoer Gereformeerd" is een aanhaling van een leider der Gereformeerde Kerken in Nederland. Soortgelijk waardeeringsoordeel over onze stem in pamflet, brochure en Standard Bearer kunt ge veelmaal lezen in de archieven der Nederlandsche Kerkelijke bladen. Doch nergens leest ge eenige uiting van waardeering aangaande Ds. Bultema's streven en Dr. Janssen's werk. En geen wonder: men heeft daar zijn Berkhoff en Geelkerken gehad. Doch wel vindt ge daar in Nederland een groeiend aantal van geesten die onze uitingen proefden en uit riepen: Hoe vreemd! 't Smaakt toch Gereformeerd?! Daarbij moet men voor den aandacht houden, eerstens, dat die broeders kerkelijk in correspondentie staan met de Christian Reformed Church; tweedens, dat zij spreken moesten aangaande een strijd die duizende mijlen ver weg ontbrandde en uit den aard der zaak het oordeelen over zulk een zaak die in de verte en in een vreemd land geschiedde moeilijk maakte; en, derdens, ze spraken hun waardeeringsoordeel uit tegen een stroom van officieele en niet officieele beschuldigingen aan ons adres gericht, in. Met die feiten voor oogen is het steeds groeiende goede waardeeringsoordeel over ons vanuit Nederland tekenend!

En nu?

Nu herhaal ik het geen ik in dat onschuldige stukje schrijvens neerpande tegen het melancholische einde mijner ontboezemingen, doch nu schrijf ik het woordje

nog met een schuine letter: ". . . doch die stem, o ja, die stem heeft *nog* haar bekooring!"

Ik bedoel daar dan mede, dat wij Protestantsche Gereformeerde Kerken zoo langzaam aan doch zeker herkend en erkend worden als wel waarlijk Gereformeerd.

En we merken dat uit drieërlei.

Eerstens, dat leiders uit Nederland die het volle vertrouwen genieten der Gereformeerde Kerken zich met ons inlaten, naar ons willen luisteren, onze verklaringen van Gods Woord lezen, onze artikelen, kolommen druks, overnemen, zoodat duizenden met hen ons mogen hooren. Eén hunner, Prof. Dr. K. Schilder is in ons gevang ingetreden (Natuurlijk slechts als bezoeker, dat verstaan we heel goed) om van nabij naar onze stem te luisteren. Vergunt me, dat ik iets directelijk richt tot onze broeders in Nederland die deze Standard Bearer lezen. Hij, Dr. Schilder, achtte het genade van God (we hoorden dit van uit de verte door middel van de kerkelijke bladen), dat hij naar Amerika mocht reizen, aldaar aankomen en Gods Woord richten tot zooveel duizenden in Christus' Kerk der Nieuwe Wereld. Welnu, ik acht het genade van God, dat hij zich niet schaamde om ons op te zoeken in het gevang, niet bloosde om ook voor ons te orgelen van de Eeuwige Liefde en gewillig was te luisteren naar de uiting der geprangden. Broeders in Nederland, we danken God voor Dr. Schilder! Neen, we annexeren hem niet als Protestantsch Gereformeerd; we zullen door Gods genade hem niet in een hoek zetten waar hij misschien niet past, waar hij misschien niet wil staan, een hoek echter, waar naar onze bescheiden meening de stralen van Gods lieflijk Aangezicht vielen en vallen — neen, dat doen we niet.

Edoch, duidt het ons dan tenminste niet euvel, dat we hem annexeeren als een beminlijke persoonlijkheid, als de strijder Gods die steeds vooraan staat in de slagorde van Christus' Kerk tegen de aanvallen van Satan, als de profeet des Heeren die, naar de beteekenis van dit woord overkookt van geestdrift, wiens mond overloopt in het getuigen voor zijn God. Duidt het ons niet euvel, dat wij als Protestantsche Gereformeerden hem annexeeren als innigen Christen.

Tweedens, we merken het uit de felle woorden die uit de pen vloeien van mannen zooals Ds. H. J. Kuiper en Zwier, Dr. Hepp en ietwat bedektelijk ook Dr. H. H. Kuyper. Als die mannen warm worden in hun geschrijf, als zij bijvoegelijke naamwoorden vermenigvuldigen om ons als kettersch te brandmerken, als de wrevel tegen ons zoo groot wordt, dat zelfs een man als Dr. Schilder een gevoeligen, dubbelen slag in 't aangezicht moet ontvangen van Ds. H. J. Kuiper in Amerika en van Dr. H. H. Kuyper in Nederland, dan vat ik moed. Huns ondanks verraden die zenuwachtige, scherpe woorden en vreemde handelingen (Is het verhalen van het beruchte Banner-artikel geen vreemd werk?) dat nader onderzoek der drie Kalamazoosche

Punten, de uitwerpingshistorie en het ware karakter der Protestantsche Gereformeerde Kerken hun bange hartkloppingen geeft. Men herinnere zich den aandrang der Doctoren Kuyper en Hepp aan het adres der Nationale Synode van 1936 om toch aangaande de Algemeene Genade, indien immer mogelijk, een uitspraak te bekomen.

En, tenslotte, merken we het door het schrijven van mannen zooals de Dss. Van Halsema en Zwier.

Indien ik zou oordeelen naar den natuurlijken mensch, d.w.z., in 't duister, dan zou ik Ds. H. J. Kuiper en de Doctoren Kuyper en Hepp kunnen aanraden om van die twee mannen een zekere krijgstactiek te leeren. Dat doe ik echter niet, want ik veracht die tactiek. Ds. Van Halsema schrijft net het tegenovergestelde van Ds. H. J. Kuiper. Het schrijven van den eersten komt hier op neer: Kom maar gerust, Dr. Schilder. Er is in 't geheel geen gevaar. Ge zijt ten overstaan der Prot. Geref. Kerken in 't geheel niet te duchten. Na alles gelezen te hebben in de Reformatie gevoel ik mij aangaande Uw optreden hier geheel en al op mijn gemak!

Nu versta men mij niet verkeerd. Ik wil niet zeggen, dat Dr. Schilder onze zijde kiest. Verne van daar. Ik wil dit echter wel zeggen: De woorden van Ds. Van Halsema klinken hol. Ik zou hem dit willen vragen: Ds. Van Halsema, wetende wat Dr. Schilder aangaande de Gemeene Gratie schreef in 't algemeen en over de Drie Punten in 't bijzonder, gevoelt ge U dan werkelijk zoo gerust?

En eenzelfde vraag richt ik tot Ds. Zwier en voeg er dan den naam van Dr. Greydanus bij in zijn schrijven over de gemeene gratie.

Neen, hoewel ook ik het betreurt, dat Ds. H. J. Kuiper den Kamper professor zulk een wreeden en onverdienden slag toedient, toch geloof ik dat die broeder meer harmonie geniet tusschen zijn hart en zijn pen. Zijn tactiek zal ook leiden tot de eindelijke veroordeeling der drie punten en de rechtvaardiging der verguisen van 1924, evengoed als de tactiek der leeraren Van Halsema en Zwier. Doch hier ligt het verschil: de tactiek der laatsten, indien ze gevolgd werd door alle leiders der Chr. Ref. Church zou ons langer doen zuchten in 't gevang, dan wanneer men doet zooals Ds. H. J. Kuiper. Door 't gemoedelijk neuriën van een Van Halsema valt het volk in slaap; door 't luide roepen van Ds. H. J. Kuiper schrikt men wakker en gaat men aan 't onderzoeken of de dingen werkelijk alzo zijn.

En o, ik zou het willen zeggen met al den ernst der onschuldig veroordeelden: naar een onderzoek bij 't licht van Gods Woord, naar de Drie Formulieren van Eenigheid, door een rechtbank van Gereformeerden smachten we. Om Gods wil.

Er is een gewoonte hier in Amerika om, als het

gebleken is, dat een ter dood veroordeelde onschuldig zucht, zulk eenen *pardon* te schenken. Verschrikkelijke gewoonte! Pardon waar geen schuld was.

'k Denk daaraan in onze dagen.

Ds. H. Hoeksema schreef onlangs: "Er komt nog een andere tijd, broeder! . . . Al loopt de leugen nog zoo snel, de waarheid achterhaalt haar wel!"

Ik sluit mij hierbij aan en, terugkeerende tot mijn eerder gekozen beeldspraak, zou ik willen zeggen: Ik kan het mis hebben, doch ik gelcof dat ik het ramelen der sluetelbos hoor. De cipier nadert om ons het *pardon* (?) te brengen.

't Zou heerlijk zijn om van uit het donker kerkerhol (het oogpunt der Chr. Geref. Kerken) verlost te worden en wederom te wandelen in 't licht van de gemeenschap der Amerikaansche en Nederlandsche Gereformeerde broederen.

En indien ik mij vergis, dan zullen we blijven wachten en wachtend getuigen en getuigend lijden om 's Heeren wil!

Straks komt de dageraad. En 't eindoordeel in 't eeuwig Licht!

Dat is ook onze troost.

G. V.

The Proposed Synod

At the last meeting of the classis of our churches a plan was adopted to divide the classis into two classes, a classis east and a classis west, and to arrange for the annual convocation of a synodical meeting.

A previous gathering of the classis entertained an overture from the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, proposing that classis appoint a committee to work out a plan with a view to such division and organization of a synod. This overture was adopted and the committee was appointed.

The report of this last mentioned committee was before the classis at its last meeting, and, as our readers may have noticed from the classical report, was adopted.

It was also decided to send a copy of this report to all the consistories.

After all, however, it will save time and labor if the report be printed in the Standard Bearer. Besides, it is a matter that concerns our churches as a whole and not only our consistories, and, no doubt, all our people are interested in the matter.

Instead, therefore, of sending a copy of the report to all our consistories by private mail, we publish it in this issue of the Standard Bearer, and the consistories will please take note.

The report here follows:

Report of the Committee in re
Classis Division

Classis of the Prot. Ref. Church,
convened in Grand Rapids, Jan. 11, 1939.

Esteemed and beloved brethren:—

Your committee considered the advisability of completing the organization of our churches according to Reformed Church Polity, by dividing our classis unto two classes and organizing a synod. It offers the following advice:

I. To divide our classis into a Classis East and a Classis West and to make provision for the convocation of a Synod annually.

Grounds:

1. This will complete our organization according to the Reformed system of Church Polity, which calls for Consistory, Classis and Synod.

2. It will simplify considerably the agenda of our Classical gatherings. Our Classis now represents twenty-one churches, and the work for each meeting has lately proven too abundant.

3. It will facilitate the keeping of quarterly classical meetings as the Church Order demands.

4. It will surely not increase the cost of broader gatherings.

II. To divide the Classis into Classis East and West as follows:

1. Classis East shall comprise the churches of Michigan and Illinois, numbering eleven churches and 767 families.

2. Classis West shall comprise the churches of Iowa, Minnesota and California, numbering ten churches and 222 families.

III. The Synod:

1. Commence its meetings in the evening of every second Tuesday in June.

2. Under its jurisdiction shall be placed:

- a. The Theological School.
- b. The mission work.
- c. The care of the needy churches.
- d. The Student Fund.
- e. The Emeritus Fund.

f. Affairs pertaining to the churches in general.
Cases of appeal. Protests, etc.

3. Shall appoint:

- a. A synodical stated clerk.
- b. A synodical treasurer.
- c. A mission committee.
- d. A theological school committee.
- e. An emeritus committee.
- f. A committee for E. B. P.

4. The Synod shall consist of eight delegates from each classis.

IV. The following funds shall be Synodically assessed:

1. Theological School.
2. Mission.
3. Needy Churches.
4. Emeritus Board.
5. Student Fund.
6. Synodical and classical expense.

V. The curatorium be eliminated and the work of the curatorium be performed by Synod. The committee mentioned under III, 3. d. can take care of the school in the interim between two synods.

Grounds:

1. As the synod meets annually it would merely duplicate matters to have a separate curatorium.

2. It will save expenses.

V. All overtures for synod as well as proposed financial appropriations must be in the hands of the stated clerk of each classis at least four weeks before the last meeting of each classis preceding the meeting of Synod.

VII. As to the expenses your committee reports the following:

A. As to the present expenses:

1. Figuring one delegate from each of the churches in California the total mileage of all our delegates to and from one meeting of classis is 32520.

2. From our classical treasurer we learned that the total classical travelling expenses for two meetings amount to 1336 dollars, which means 668 per classis.

3. The cost of travelling per mile was, therefore, 2.05 cents.

B. As to the expense in case the plan herein offered is adopted:

1. Figuring one delegate from each of the churches in California the total mileage for Classis West would

be 10012. At the rate of 2.05 cents per mile the total cost for one meeting would be 205.24 dollars.

2. The total mileage for Classis East would be 1920. At 2.05 cents per mile the cost for one meeting would be 39.36 dollars.

3. The total cost for one meeting of the two classes would be 244.60 dollars.

4. Subtracted from 668 dollars, the present cost of one meeting, leaves a saving of \$424 for each meeting, or of 848 dollars per annum.

C. As to the expenses of Synod:

1. Figuring one delegate from California to each meeting of Synod the total mileage of Synod would be 14520. At the rate of 2.05 per mile the travelling expenses of Synod would be 299.71 dollars.

2. Subtracted from \$848 the new system would still save \$548.29, if each classis meets twice a year.

And for this same expense each classis could afford to meet four times a year if necessary.

VIII. If the above plan be adopted the committee suggests that classis appoint another committee to advise the classis at its next meeting as to the best plan of execution.

Respectfully submitted

The committee:

H. Hoeksema, Pres.
A. Cammenga
J. Broek
G. M. Ophoff
R. Veldman
L. Vermeer.

H. H.

The Lamb Of God

The cross of Calvary, which is again the subject of preaching in a special sense during the Lent season now upon us, is a power of God unto salvation. We do well to emphasize that the cross is indeed the salvation of the Church. According to Paul in 2 Cor. 5:19 it is the word of reconciliation. By it our reconciliation was effected. Upon Golgotha's accursed tree God *purchased* us with His own precious blood and we have been *redeemed* from all iniquity. And no less striking is the truth as expressed in John 1:29, namely, that Jesus is the Lamb of God Which *taketh away* the sin of the world.

Only the reformed conception of the truth understands the power of the cross. To be sure, also the Arminian would maintain that only a few are saved, and that Christ died only for those few, the believers. Yet, it is certainly his view that Jesus, when He died upon Calvary, poured out His blood for all men, that He suffered and died with the desire that all might have an equal opportunity to be saved, and that the only reason why many are saved is because they refuse to appropriate unto themselves this well-meaning universal love of God. Exactly as God knew before hand who would believe and elected those unto salvation, so also Christ died for the believers. But the love of God and of Christ is universal. However, it is not difficult to understand that the very word of God in John 1:29, which the Arminian loves to quote, is one of the strongest links in the chain of Scriptural truths which condemn his version of the cross. Fact is, the Lamb of God *taketh away* the sin of the world. It is exactly this thought which has no place in the Arminian scheme of things. According to him Christ did not take sin away from Calvary. For if the Lord upon the cross had taken the sin, guilt of all away, had removed the guilt of all, had paid for all the penalty, it must follow that nobody can be lost. If one's guilt is removed no condemnation can be brought against him. Hence, instead of teaching universal atonement the Arminian has no atonement whatsoever. And this robs the cross of all comfort for the child of God. Then my sin will eternally testify against me, inasmuch as it was never taken away. Over against this comfortless presentation we must maintain the particular character of the cross. Calvary is the word of reconciliation, that is, the powerful, efficacious, creative Word of God, which He spoke by Himself upon the accursed tree, effecting reconciliation. Reconciliation is presented by Paul as the Word of God which He spoke creatively. The cross is the blotting out of all our guilt, the meriting of eternal righteousness and heavenly glory, the redemption of His people out of all the power of the devil. It is the basis for our covenant fellowship with Jehovah, and salvation, as spiritually bestowed upon God's people, must follow because Christ purchased it.

That Jesus is called the Lamb of God by John the Baptist is certainly with reference to the Old Dispensation. There are those who would contend that Christ is called thus because of a certain likeness which exists between Him and a lamb, and that no special reference is meant to the Old Testament sacrifices. A lamb is characterized by meekness. Also Jesus was meek. Therefore He is called a lamb. However, if we bear in mind that the Baptist spoke this word to the people of God of the Old Dispensation, that Isaiah speaks of Jesus as a lamb, and that a lamb was slain at the Passover, it can hardly be denied that Jesus is called a lamb as the fulfilment of the Old Testament shadows.

Of course, that a lamb was chosen by God as a symbol of Christ was certainly with a reason. Of all the animals a lamb or sheep was the most fitting symbol of the suffering Servant of the Lord. And, understanding Christ to be the fulfilment of these sacrifices, we can understand why He is called *the* Lamb of God. He is *the* Lamb of God not only because of this fulfilment as such, but of all the Old Testament lambs He is *the* Lamb. This we must understand to see the blessed trinity of the work of redemption throughout the ages. Because Christ is the eternal Son of God, chosen from before the foundation of the world to reconcile His people with Himself through the blood of the cross, therefore He could give unto His people in the Old Dispensation a symbol of Himself in the sacrificial lamb. His suffering Servant of Jehovah is called a lamb because of His suffering, He never rebelled, never opposed the way of suffering, but at all times was perfectly submissive to the will of Him that sent Him.

Jesus is the Lamb of God. This expression means undoubtedly that He is of God, prepared and furnished by God Himself. He is the Lamb of God in the first place because He is God Himself. Of course, our Lord is lamb in the human nature—the sacrifice for our sins was brought in our flesh and blood. Yet, God Himself became that sacrifice. It is God Who bought us with His own precious blood. It is Jehovah Himself Who became this lamb, Who Himself bore the sin of the world. Secondly, in close connection with this thought, Jesus is the Lamb of God because, as according to the human nature, He was prepared and ever enabled by God. Of God He is become for us wisdom, righteousness, sanctification, and redemption. Of God, by the overshadowing of the Holy Spirit, He was brought forth out of the virgin Mary; by Jehovah He was strengthened, even unto the end, to finish the work unto which He came.

This Lamb of God taketh away the sin of the world. It is not our purpose at this time to emphasize the thought that the world of this portion of Scripture refers to the new world of God's eternal love, as it shall be saved, but now lies under the curse of sin. We would rather emphasize the thought that Christ is the atoning, expiatory Lamb of God. That He takes away the sin of the world does not mean, of course, that He Himself became sinful, was polluted with sin. If in this sense the Lord had borne our sin He could not have been this Lamb. For the idea of submission is presupposed by a lamb. And, as sinners, we are rebels, who are not and cannot be subject to the law of God. That Jesus bore our sin means that He took upon Himself the guilt of sin. Sin, the spiritual power of darkness, whereby we wilfully refuse to glorify God, wilfully with all our heart and mind and soul and strength "miss the mark", refuse to live according to our calling to glorify God, is guilt. Guilt is obligation to pay. Sinning against God we become indebted to

Him, become guilty of the law, are transgressors. And as transgressors against the law of God we must pay the price because the Lord maintains Himself. Only in the way of complete satisfaction for sin is our return into the favor of God possible. Our sins involve us in the obligation before God to pay the full penalty, which means that we in the way of death, must experience that God is good. The full wrath of the Lord must be borne. Because of sin we have become objects of the wrath of God, and we, together with all things, are subject to the curse. And God cannot remove that curse, live in covenant-communion with His people, and cause all things to rejoice in the blessed liberty of the children of God, except in the way that all sin be removed, that full and complete satisfaction be rendered to the justice of God. This sin, as guilt, the Lamb of God assumes. He stands in our relation to the law. He wills to be treated by Jehovah as a transgressor. He takes our debt upon Himself, assumes full responsibility for all our trespasses, would be the sacrificial Lamb upon Whom all the fury of the wrath of God is to be poured out. He is *the* transgressor, is not merely treated by God as a sinner among many, but is *the* Sinner, the Greatest of all transgressors, must therefore hang upon the cross symbolically between the two malefactors, because He takes upon Himself the guilt of many and bears the iniquity of us all.

Besides, we read so strikingly of Him that He *takes away* our sin. This word means, firstly, to take upon oneself, and secondly, to take away. Hence, the word signifies to take upon oneself with the purpose of taking it away. Jesus takes upon Himself our sin. In this respect also He is *the* Lamb of God. It is particularly in the light of this fact that all natural lambs must fall short of being even a perfect symbol of Christ. As such Christ is unique. Truly this cannot be declared of any animal in the Old Dispensation. Never did it occur that a lamb in the Old Testament took upon itself the sin of God's people. The burden of Israel's guilt was simply laid upon it. And it lay in the very nature of the beast to receive it and bear it without murmuring. But Jesus is especially in this respect *the* Lamb of God. Not only does the Christ refrain from rebelling. Not only does He permit Jehovah to lay our guilt upon Him. But He voluntarily assumes our guilt and, according to the human nature, actually wills to bear it. Conscious of His calling as Head of a guilty people to bear their sin the Saviour is not merely passive but amazingly active in His obedience, willing for God's sake and for righteousness' sake to be the Lamb of God that taketh away the sin of the world.

Finally, when did Christ take upon Himself our sin? Apart now from the truth that Jesus is the Lamb of God Which *is taking* away the sin of the world. Historically Christ took upon Himself our guilt, firstly,

when He was baptized in the river Jordan. When John refused to baptize Him Jesus willed it. And inas-much as the baptism of Jesus in the Jordan was a sign of the baptism wherewith He would be baptized upon the cross of Calvary (for of that baptism of the cross all baptism is a symbol) Jesus wills to be baptized by the Baptist, thereby voluntarily, at the very beginning of His public ministry, set His face towards the cross and assumed its reality in all its fearful consequences. Secondly, throughout His entire walk upon earth Christ ever took upon Himself our sin. Healing the sick He thereby not only wrought miracles but also signs of the power of His grace whereby He would deliver His people from all sin and its results. But when He then healed the sick and wrought signs He assumed the cross of Calvary as the only way in which Zion would be redeemed through righteousness from all iniquity. And, finally, the Saviour took upon Himself our guilt upon the cross. The cross did not bear Jesus but Jesus bore the cross. Never did the perfect Servant of Jehovah falter; in the full consciousness He bore the infinite wrath of God in perfect obedience to the will of the Father. He bore our guilt until He had taken it away, had paid the last farthing, had blotted out all guilt, had reconciled His people with God, and merited for them everlasting life.

H. V.

What They Are Doing

(Reply to Rev. D. Zwier)

The brethren, exponents of the theory of common grace and of the well-meaning offer of salvation, have been told over and over that, through their marshalling Scripture on the side of their theory, they set the Bible at variance with itself. In defending themselves against this charge, the brethren have conceded that there is indeed conflict between their theories (the brethren, of course, call their views not theories but doctrines) and Scripture. Their contention is, however, that this conflict is only apparent and thus not actual. They correctly maintain that there can be no actual contradictions in the Bible.

What I wish to make plain in this writing is, that, despite their contention to the contrary, the brethren are foisting not *apparent* but *actual* contradictions upon Scripture. The data which will be needed to substantiate this charge will be gathered mainly from the recent articles of Rev. Zwier,—articles appearing in "De Wachter".

The brethren have begun to distinguish between real and apparent contradictions. Their contention is

that the latter are indeed to be found in Scripture and that therefore no one need be alarmed by the discovery that the teaching of common grace is at variance with Scripture, as the conflict can be but apparent. Wrote Zwier, (I translate), "The Bible is one whole; it is the product of one author. In explaining any part, therefore, one must take account of the whole. This is what we mean, when we say, that we must explain according to the *analogia fidei*, or, if you will, de analogia, *Scripturae*, the agreement of the Scriptures. In the Scriptures we have to do with a perfect, consonant whole.

There are in the Scriptures no actual contradictions. There can be no contradiction between one part and another. In a human writing this is possible, for human logic is defective, as it was impaired by sin. Hence, we at times happen upon contradictions in the works of the best scholars. But in Holy Writ, inspired as it is by the Holy Spirit, contradictions are impossible. In the Scriptures from Genesis to Revelation there is perfect harmony.

There are, however, *apparent* contradictions in Holy Writ. But if we encounter these, two doctrines, which we cannot possibly harmonize with our defective human logic, then we confess our impotence, without risking an attempt to harmonize the two. All such attempts end in tragedy. The history of the past as well as of the present yields many examples of this. In such cases therefore we acknowledge both truths to be the teaching of Holy Writ, and though we cannot perceive the oneness of the two, we nevertheless believingly affirm that they merge in a higher, divine, unity, "zich oplossen in een hooger, goddelijke eenheid." So far the reverend.

In the above excerpt, mention is made of *apparent* and *actual* contradictions. According to the writer of these lines, the former only are to be found in the Bible.

In dealing with this sentiment, it is well to have before our mind the answer to the question: when is it allowable to speak of the existence of a contradiction. The question is to be answered thus: "A contradiction exists when two sentences or propositions stand in relation of opposition, so that only one can be true." We may take as an illustration the two propositions, "All men are by nature totally depraved." "No men are by nature totally depraved." Now it is obvious that both *cannot* be true. Here, therefore, we have to do, certainly, with an *actual* contradiction. So, an actual contradiction exists when only one of two propositions *can be true* and thus when one of the two *must be false*. Hence, as Zwier tells his readers, there can be no *actual* contradiction in Scripture, for if there were, it would have to be said of Holy Writ that it sets forth the lie. But the reverend informs his readers that Scripture does contain *apparently* contradictory pairs of propositions, and these, according to the rever-

end, are again of two kinds: a) those that man by his defective logic is unable to reconcile, or, otherwise said, the oneness of which man is unable to perceive, but which, as they merge in a higher unity, that is, stand in a relation of harmony to each other according to God's logic (but not according to the defective logic of man), are not to be classified with the *actual* contradictions; b) the *apparently* contrary pairs of propositions which man, the believing student of Scripture, can and does harmonize, that is, the unity of which he does perceive.

Now the reverend in his writings sets before his readers specimens of both kinds of *apparently* contrary pairs of propositions. The specimen of the *apparently* contrary pairs of propositions (contained in Scripture) that defy man's defective logic, that is, the unity of which the mind of man cannot discover, is found in a writing from the reverend's pen, appearing in "De Wachter" for Nov. 29, 1938. "The Reformed Confession," wrote Zwier, "which, as we know, maintains two truths, which we cannot possibly reconcile with each other, on account of the fact that the two seem to exclude each other, namely, on the one hand God's sovereign, unconditional and immutable election, and on the other hand the full responsibility of man respecting his choice, leaves in this respect man's mind unsatisfied." (I translate as literally as possible. The meaning of this sentence evidently is that the *Reformed Confession* fails to satisfy man's mind in respect to what it teaches regarding God's election and man's responsibility, namely that God's election is sovereign and that man, nevertheless, is fully responsible for his choice. G.M.O.). Here then we have to do with a pair of propositions that, according to Zwier, defy not God's but man's logic. Zwier calls them *apparently* contrary propositions of a class that cannot be harmonized by human logic. But does this reasoning of Zwier make sense? Let us shew that it does not, by getting at the bottom of the matter.

The two propositions or truths with which we now have to do are: a) God's election is sovereign. b) Man is responsible for his choice. Consider now that Zwier's contention is that these two truths, contrary though they be according to human logic, merge in a higher, divine unity, "zich oplossen in een hogere, goddelijke, eenheid". Thus the expression "hoogere eenheid" must denote in Zwier's thought-structure God's logic. In this structure then we come upon 2 kinds of logic, God's and man's. And from the circumstance that, according to Zwier, the two truths in question merge only in that higher divine unity, it must of necessity follow that God's logic and man's logic stand in relation of opposition, so that what is logical and true according to God's logic is illogical and untrue according to the logic of man and vice versa. But this compels us to face the question, "Whose logic is actually characterized by illogicalness, God's or man's?" And Zwier's answer

shall have to be and also actually is, "Not God's but man's. God's logic is perfect." This is in substance Zwier's answer, derived from his writings. In these writings the expression "gebrekkige menschenlijke logica" occurs over and over. The term "gebrekkig", however, is out of place here. What Zwier should say is, "Taking the divine logic as our criterion, then human logic is altogether and absolutely illogical, that is, contrary to the laws of thinking according to which God thinks. This is what Zwier should say; and he actually does say it through his affirming that two truths can defy human logic and can still be merging in that higher, divine unity. Now if this be true, man's logic and that of God stand in relation of opposition; and if so, man's logic is not merely "gebrekkig"; it is thoroughly false. What man thinks is always in accordance with laws of thinking that are wrong.

So then, human logic, if Zwier's appraisal of it is correct, is a complete failure, absolute darkness. I can't understand how Zwier, should he be attaching any value whatever to his appraisal of human logic, dare think and not alone think but pen and publish what he thinks as well. But he dare. He even, wonderful to say, dare tell the people, despite his total lack of confidence in "de menschenlijke logica" his reasoning to the effect that we incline toward rationalism, that, as students of Scripture, we are rationalists. The daring of the brother!

The explanation of the brother's doing may be the following. Zwier has thought on our case. And the conclusion at which he arrived is that as students of Scripture we are rationalists. But consider that Zwier holds to the view that man, through sin, has lost his capacity to think cogently. Now I take it that Zwier felt assured that all his readers were fully aware of his holding to this view, and that therefore they would say when reading what Zwier wrote about us, "What Zwier means is that the deniers of common grace are rationalists according to Zwier's corrupt logic and that thus, according to divine logic not they but Zwier and his colleagues are the people with rationalistic inclinations as theologians." Now I assure Zwier that the majority of his readers are not aware of his estimate of the capability of the human mind. This being true, Zwier finds himself under the necessity of making this plain to his readers, that they may know how he wants them to understand his appraisal of us.

But let us proceed. Zwier, as was shown, affirms with emphasis that, whereas there can be no actual contradictions in Scripture, the two truths in question cannot be *actually* contrary. But, whereas Zwier's view is that there are two kinds of logic, human and divine, the questions must be put, "according to whose logic is there no *actual* conflict?" This question calls for but one answer: "There is no actual conflict according to God's logic. According to God's logic the two

truths are, must be, certainly, in perfect agreement. This *must* be Zwier's answer. Now whereas Zwier's conception is that God's logic and man's logic stand in relation of opposition, this answer of his is equivalent to the statement, that according to human logic, the two truths in question are not merely *apparently* but actually contrary. Zwier also literally asserts this.

Attend once more to this statement from his pen, "Maar als we deze ontmoeten, twee leerstukken, die wij met onze gebrekkige menschelijke logica onmogelijk kunnen rijmen. . . ." Now if words have meaning, then the thought here expressed is that these "twee leerstukken" are actually contrary doctrines according to human logic. This must be, as these two truths merge not in "een hoogere menschelijke eenheid" but "in een hoogere, goddelijke eenheid".

So then the teaching of Zwier is that the two truths are in *actual* agreement according to God's logic and in *actual disagreement* according to the logic of man. This, of course, is not what Zwier literally teaches. But it is implied in his reasoning.

As has been shown, what Zwier literally affirms is the very opposite, namely that the two truths in question are only in *apparent* and thus not in *actual* disagreement but in actual agreement with each other and this certainly *not according to God's but according to man's logic*. How could two truths *seem* to be in actual agreement according to God's logic? This cannot be. What Zwier must have meant then is that the two truths seem to us (not certainly to God. Things do not seem to God) to be contrary according to human logic and thus are *not*, according to this same logic, *actually* contrary.

Thus there is a strange conflict in Zwier's thought-structure. He teaches that the two truths in question are according to human logic *actually* contrary and at once *not actually contrary* but only *apparently* so. If the latter be true, why cannot the two truths be harmonized by human logic. If two such truths—truths at bottom one—defy human logic, this logic must be "gebrekkig" indeed. If Zwier has any confidence in his appraisal of human logic, it is hard to understand how he dare think one thought. But he dare think!

It is safe to say that Zwier will experience considerable difficulty in getting himself to admit that this contradiction is actually present in his thought-structure. But he will have to come to it. Any attempt on his part to bring unity in this structure without purging it from the conception that two truths, which cannot be harmonized by human logic "zich oplossen in een hoogere, goddelijke eenheid" must of necessity result in his piling nonsense upon nonsense.

Zwier ought to purge his thought-structure from this contradiction. I am well aware that Zwier has been endowed with the kind of a mind capable of believably winding itself about two truths actually contrary according to human logic. But it seems to

me that in this case he is asking far too much of that mind of his. He ought to be more considerate of his mind. There is also such a thing as a man trying to stretch his mind too far. Supposing that mind should snap. What then? Zwier ought to say one of two things: either that according to human logic the two truths in question *seem* to exclude each other and thus *actually* according to this same logic *do not*, or that these same truths according to this same logic (human) *actually* exclude each other and thus do not merely *seem*.

Now if Zwier should resolve to address himself to the task of purging his thought-structure from this contradiction, his first act should be to carefully examine the expression "gebrekkige menschelijke logica". What does Zwier have reference to when he avers that human logic has been impaired by sin? Dr. W. Thomson distinguishes between pure and applied logic, "*Pure logic* is the science of the form, or of the formal laws, of thinking, and not of the matter. *Applied logic* teaches the application of the laws of thinking to those objects about which men do think." Thus applied logic signifies: a) the laws of thinking *as applied*; b) the objects about which men do think; c) what men think of these objects; d) the thinking mind.

A question. Does in Zwier's thought-structure the expression "gebrekkige menschelijke logica" concern pure logic or applied logic? Otherwise said, when Zwier maintains that the two truths in question cannot be harmonized by impaired human logic, was he thinking of man's mind or of the formal laws according to which the process of thinking should be conducted? Now it is plain from Zwier's entire reasoning that he had not the above distinction before his mind when he penned his articles. So the question is: what is the view or conception which Zwier either wittingly or unwittingly broached in his articles. This can be known. Zwier avers, does he not, that the two truths in question cannot be harmonized by human logic. Now such a statement must be made to apply not only to practical logic, that is, to the mind of man and to the capacity of man's mind to think but also to the laws according to which the process of thinking must be conducted (pure logic). Hence, Zwier's statement to the effect that the two truths in question cannot be harmonized by impaired human logic, must also mean that as a result of man's fall the two truths in question cannot be harmonized by the application of the laws of thought (the pure logic of man), and that thus not only man's mind but also these very laws were effected by sin. Consider that the state of things Zwier describes is due to sin. When man was still uncorrupted, the state of things, according to Zwier was different. Then, such truths as now defy man's logic could be harmonized by the application of the laws of thought (human logic). Then such truths merged not only in

the mind of God but in the mind of man as well. What then, according to Zwier, has happened to the laws of thought, man's pure logic? From Zwier's teaching to the effect that since the fall the two truths in question merge in God's mind only and thus cannot be reconciled by the pure logic of man, it must follow that, in Zwier's thought-structure, the laws of human reasoning have been literally reversed by sin. Now I ask, is this true? Assuredly not. Yet this is what Zwier actually teaches. According to Zwier, when man fell, it ceased to be true that if all men are mortal and if I am a man, I am mortal; ceased to be true that, if a reasoning is to be valid, the syllogism must have three propositions and only three; that every syllogism must have three terms and only three; that the middle term of a syllogism must be distributed at least once; that no term may be distributed in the conclusion that was not distributed in one of the premises; that from two negative premises nothing can be inferred; it ceased to be true, when man fell, that twice two is four, that the shortest distance between two points is a line; that when two things are equal to the same thing, they are equal to each other.

If the laws of human thinking have been reversed by sin, if from the point of view of pure logic God's *yea* is equivalent to man's *no*, how could God ever make Himself understood by man. How could we know what God is saying to us in His Word. What is the logic of Scripture, human or divine. He who says that it is divine and then adds that the laws of thought have been reversed by sin, declares that for man the Bible is a closed book. On the other hand, he who says that the logic of Scripture is human and thereupon maintains that the laws of thought have been reversed by sins, declares that the Bible is a concatenation of lies. What have the brethren, what has Zwier come to in their endeavor to give their theories a show of plausibility?

Now the above observations concern pure *logic*. As to practical logic it can be extremely faulty. The practical logic that one encounters in the articles of Zwier is in one word wretched. I will adduce more proof of this in the sequence of my article.

What is the explanation of the wretchedness of Zwier's practical logic? The answer: The failure of Zwier's mind to function according to God's laws of valid thought. How is this failure on the part of Zwier to be accounted for. According to Zwier himself, the reason is that man's mind has been impaired by sin to the extent even that it has become impossible for him to conduct his process of thinking according to the laws of thought. Is this true? Now we all know it to be a fact, of course, that there are men of extremely low intelligence. Grown up men and women there are with the mental capacity of a child of five or seven years old. We call these people stupid. On the other hand, there is also to be found among

mortals men with fine minds. We call them capable people. Some of the men in this group are so very capable mentally that we call them brilliant. To this group Zwier belongs. He is a man with a fine mind. Zwier is a capable man. Why then did his mind fail to function according to the laws of valid thought? According to Zwier, the reason is that his mind has been so impaired by sin that he is incapable of this. Now is this true? Assuredly not. If Zwier believes what he says, he has no regard for his mind whatever. Now this is not right of Zwier. He should have a high regard for his mental capacities. For he has a good mind. It seems that I think much more of his mind than he does. He disqualified his mind in his articles. I, on the other hand, hold high that mind of his. And in doing so, I am sincere. How I wish that Zwier would correctly appraise his mental capacities! A man with an inferior complex can't do good work.

What then may be the reason that man's mind fails, or, better said, refuses to function according to the laws of valid thought? The reason is that man's ethical nature has been totally corrupted by sin. The result is that man loves the lie and hates the truth. So, as under the sway of his great antipathy to the truth and in his spiritual blindness and stupidity, man, we all by nature, cannot will to conduct the process of our thinking according to the laws of valid reasoning, if we discover that in doing so we advance the cause of the truth. Man by nature will engage in cogent thinking only when he sees that by doing so he advances the cause of the lie. The result is that what the flesh thinks about God is always a lie. And the essence of this lie is that God is darkness.

So then, the reason that the natural man's practical logic (*what* man thinks) is always corrupt when the objects of thought are the things of the Spirit, is not that, as Zwier has it, the laws of thought have been reversed by sin, is not further than man's mind, pure reason, has been so impaired by sin that he is no longer mentally capable of conducting the process of thinking according to the valid laws of thought, the reason is man's corrupt heart, his antipathy to the truth together with the resultant spiritual blindness.

The fault lies with man's heart. And of this Zwier seems to be unmindful. According to Zwier, the fault lies firstly with the laws of thought and secondly with man's pure reason. Attend to this from the brother's pen, "Wat de geloovigen betreft, zij zijn ten eenenmale onbekwaam om het woord Gods te kunnen waardeeren. Hun verstand is verduisterd, hun logica is verdorven, hun zinnen zijn verblind, zoodat ze wanneer ze de Schrift lezen, van de heerlijkheid van Gods openbaring niet begrijpen" (De Wachter for Feb. 7, 1939).

Notice the expression, "hun logica is verdorven". Let us translate here, "The logic of the natural man is corrupted." Now it is evident from the clause that follows (hun zinnen zijn verblind), that the term *logic*

in the above sentence, must be made to apply to the *mind*. Zwier has it then that the reason the natural man cannot understand the things which are of the Spirit, is not that he is hateful of the truth and of God, is not that he is prejudiced against Christ on account of his being dead in sin, but the reason is that his mind, his mental capacity to think in agreement with the laws of thought, has been too much impaired by sin. And in the next paragraph Zwier tells his readers that this is the teaching of Paul. He quotes Paul to the following effect, "Maar de natuurlijke mensch begrijpt (the original has *receive, accept*) niet de dingen, die des Geestes God's zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden" (1 Cor. 2:14). Does the apostle teach here that the natural man cannot understand the truth on account of his being devoid of the mental capacity to think cogently? Indeed not. Mark the clause, "for they are foolishness to him. . . ." The thought set forth by this clause is that man by nature mocks with the things of the Spirit of God. Why does he mock? There can be but one reason: he hates these things. And hating, he can neither will to receive, accept nor know, and spiritually discern them. Thus the fault lies not with man's reasoning power but with his corrupt will. Christ teaches this, too, and even more pointedly, "And in this is fulfilled the prophecy of Isaias. . . seeing (that is perceiving rationally) ye shall see (ye shall have rational understanding of the truth), and shall not perceive (that is, spiritually discern, appreciate, evaluate correctly)." The truth here set forth is that what the natural man rationally perceives through the glass of the word, to wit, the things heavenly, does not stand out in his mind as a blessed reality. If man through sin lost his mental capacity to think in agreement with the laws of thought, he has become like unto the irrational beast and, if so, he according to Christ, has no sin. Zwier should realize that through his affirming that as a result of the fall man lost his reasoning power, his rational intelligence, he denies human responsibility. How strange that Zwier does the very thing against which he in his most recent articles over and over warns.

Let me now prove that when man departs in his thinking from the laws of thought, the fault lies not with his mind but with his will. Scripture affirms that whatsoever is not out of faith is sin" (Rom. 14:23b). Zwier, to be sure, accepts this scripture. Now the pronoun "whatsoever" refers to every conceivable work of man, even to his eating and drinking. Hence, according to the laws of thought it follows that, whereas the natural man always acts from the principle of unbelief, all his works are sin. But Zwier's conclusion is that all the works of this man are not sin in the sight of God. How is this departure from the laws of thought on the part of Zwier to be accounted for?

Not, certainly by his mental incapacity to think cogently but by his love of a theory—the theory of common grace. Hence, not his mind but his will is at fault. Zwier will reply that his illogical reasoning is found in Scripture. Doesn't Zwier realize that to maintain this is to rail at Scripture, is thus to rail at God? Doesn't he realize that the laws of thought are as sacred as the ten commandments and that thus to violate them or to use them for the advancement of the life, is sin? If so, should the sacred writers of Holy Writ be accused of departing from the laws of thought? Is the Bible a wicked book? There is not one illogical reasoning, not one pair of contrary propositions to be found in the whole of Scripture.

One more illustration. Zwier believes in a well-meaning offer of salvation to the reprobated that thus God in His love wills to save them. On the other hands, God also wills not to save them, according to Zwier. According to the laws of thought we have to do here with contrary propositions. But according to Zwier, the propositions are only apparently contradictory and thus not actually. How is this departure from the laws of thought on the part of Zwier to be accounted for? Again by the love of a theory.

The two propositions last cited are, according to God's and man's logic actually contradictory. This, too, as was shown, is Zwier's teaching, despite the fact that he tells his readers that there are in Scripture no actual contradictions. And, as was said, he tries to put the people at ease by telling them that they need not worry as there are more such contrary "truths" to be found in Scripture, namely such truths as "God's election is sovereign" and "man is responsible for his choice". However in a following article, I shall let Dr. Gerhardus Vos of Princeton tell him that rightly considered these two truths are not contrary, not even apparently so. By quoting from his works I shall let Vos tell Zwier, that it is exactly the Pelagian who, as driven by malice, puts these two truths over against each other.

One word in conclusion. In his most recent article, Zwier had much to say on the subject of rationalism. What he wrote was meant, of course, for our eyes. What in effect he tells his readers is this: "Know well, that those men are smitten with the contagion of rationalism. They and their teachings are therefore to be shunned as a noisome plague. I, Daniel Zwier warn you.

What now according to Zwier is it to believe? To believe, according to Zwier, is to affirm from the heart that God's logic and man's logic exclude each other and that thus from the point of view of pure logic, God's *yea* is equivalent to man's *no*. To believe, according to Zwier, is to affirm that through sin God's laws of thought for man were reversed, that twice two became eight, black white and white black. To believe, according to Zwier, is to suspend God's laws of thought and

to glory in the illogical. And who, according to Zwier, is the rationalist? He it is who, when minding the things of the Spirit of God places his intellect in the service of his faith and conducts the process of his thinking according to God's laws of thought. I want to say, however, that, if this is rationalism, then all the prophets and apostles including Christ Himself were rationalists. What is rationalism? What is faith? These are questions to be answered in a following article.

So, through his insistence that Holy Writ is in conflict with itself, through his pointing his finger at us and crying, rationalists! rationalists! People beware! Through the above vicious descriptions of rationalism and faith, Zwier seeks to shield his expositions of his theories against attacks upon them by this magazine and to gain his readers for these theories.

G. M. O.

He Washeth Their Feet

Then cometh he to Simon Peter: and Peter saith unto him, Lord doth thou wash my feet?
John 13:6.

Christ washes the feet of His disciples.

How great the love He bears them. How firm His determination to offer Himself. How the zeal of God's house consumes Him.

According to John, it is before the feast of the Passover. He knows that His hour has come that He shall depart out of this world unto the Father. He knows that the one way that leads out of this world will take Him into the company of strong bulls of Bashan, who will beset Him round, gape upon Him with their mouth, as a raving and roaring lion. He knows that on this way He will be the reproach of men, despised of the people, that all they that see Him will laugh Him to scorn, shoot out the lip, shake their head and say, "He trusted on the Lord that He should deliver Him; let Him deliver Him, seeing He delighteth in Him." He knows that in the abyss through which the way leads, all the waves and the billows of God's wrath will go over Him. Yet He is resolved to go by this way—the way of Golgotha, with its terrible cross. Such is His resolve; for He knows that the way of the cross alone leads out of this world. And out of this world He will now pass. Out of this world! What a terrible and woeful reality this word *world* signifies. *World* stands for sin, for this earthy, for corruption, misery, woe, suffering. Say world, and you say wrath, curse, dam-

nation, death, endless hell. And there is such a world—where the curse of a righteous God must operate; a world of corrupt and guilty men over whose unrighteousness the wrath of God must be revealed. There is a hell where God's wrath must burn eternally, and a grave that must constitute to this hell the corridor. Sin must have dominion; for man in Adam, his covenant head, transgressed the command of God.

Out of this world He will pass. But how will this be possible? Consider that He is united to a people, guilty and dead through trespasses and sin. How can He pass with these unto the Father. Know that He will bear the griefs of this people, carry their sorrows, be wounded for their transgressions, and be bruised for their iniquities. So will He deliver them from this world and go with them to the Father, because He takes the way of the cross. Loving His own, He will love them unto the end.

Such was His resolve. And to this resolve He gives expression, through His washing their feet. Through this act He declares to them, though they do not understand, that He will cleanse them from all their sin, and set them in heavenly places.

He washes their feet. The disciples are amazed. Peter is even provoked. But he keeps silence until the Lord comes to him, when he says, "Lord dost thou wash my feet?" "The others to their shame have permitted Thee to perform this labour upon them. But I will not. Do masters wash their servants' feet? Nay, Lord, it shall not be."

Peter's remonstrance springs from a mixture of ignorance, pride, and love of Christ. But in replying Christ touches upon his ignorance only, upon his lack of understanding. "What I do thou knowest not now; but thou shalt know hereafter."

Peter is not to be reasoned with. Taking little notice of what Jesus has said, he replies with vehemence and finality, as if he were the master and Christ the servant, "Thou shalt not wash my feet." He has spoken. Let the Master here. Should Peter realize of a sudden what it would mean to him should Christ do as he bids Him, he would be struck with amazement at the foolishness and sinfulness of the resistance he now shows Christ. What he virtually has said to Christ is, "Thou shalt not cleanse me from my sin in Thy blood. I refuse to be saved by thee. I will perish in my sins." Christ makes him feel something of this through His replying, "If I wash thee not thou hast no part in me."

The full meaning of this reply, Peter at this time is unable to grasp. Yet the reply is sufficiently meaningful to Peter to break down all his resistance, and to cause him to yield his entire self to Christ. "If I wash thee not, thou hast no part with me." But if the matter stands thus, if to be washed by the Lord is to have part with Him, let the Lord then wash him, and not only his feet but also his hands and head. For, though

he sees not the necessity of the cross, his soul cleaves unto Christ. The words of Christ have therefore pierced his heart. So he instantaneously replies, "Lord, not my feet only, but also my hands and my head." So does he go from one extreme to the other, because he loves and because, loving, he understands not and is carnal.

But he is also a man reborn. So they all are with the exception of Judas. He is therefore essentially clean. He thus feels himself greatly drawn to Christ. The love of Christ is in his heart. He is already washed in Christ's blood. He needeth not "save to wash his feet, but is clean, every wit", he hears Christ say this to him. So does the washing of the feet come to signify daily sanctification.

Having washed their feet, Christ explains to them the lesson of His doing. They must be willing to serve one another. Not so many hours ago, they had again been disputing among themselves who was to be the greatest in the kingdom. The ambition of each of them was to be raised to the highest place in His kingdom. The mother of two of their number had even put in a request in behalf of her two sons. Could her sons each sit on His right and on His left hand when He would come into His kingdom. Thus they are men with worldly ambitions. They are looking forward to ruling. They must look forward to serving. Their Lord and Master serves them. He washes them in the blood He will shed for them. He saves them from all their sins. He washes their feet. So He now says to them, "Ye call me Master and Lord: and ye do well; for so I am. If I then, your Lord and Master, have washed your feet; ye also ought to wash one another's feet."

It is, of course, a spiritual service to which Christ here alludes. It is a service that consists in the one working for the perfection of the other and for the edifying of the body of Christ, till they all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God. It is a service that consists in the one restoring the other that has been overtaken by a fault, in considering one another to provoke unto love and good works, in the one warning the other, if he be unruly, in the one comforting the other, if he be feeble-minded, in the one supporting the other if he be weak, in the one praying for the other, if he be spiritually sick.

So shall they serve one another, not as lords but as servants. The proud man will serve you too, but only as lord and not as servant of Christ. It means that he serves not in humility and love, but in the pride of his heart. He will wash your feet but not as one whose feet need washing. Hence, he has never been washed by Christ and therefore has no portion with Christ. But he will serve, providing those served will receive him as lord in Christ's stead. In a word, he will serve but not as one who himself has need of

being administered unto by Christ the Lord. What he gives is not what he had first received but what he possesses of himself.

Christ only serves as Lord. And Lord of His people he indeed is. As their Lord He redeemed them by His blood from the power of Satan and from all sin. If He, the Lord, washed their feet, they who are not lords but servants ought to be willing to do likewise. For a servant, certainly, is no greater than his lord.

And the servants of Christ serve one another as poor in spirit, whose service is so much good fruit that they bear because they by a living faith abide in Christ, Who is their sanctification and justification,

Opposed to this service is that of the proud, of those who lord it over Christ's heritage, the masters in the church, who usurp Christ's place in His kingdom and carry on as though the flock were their property upon whom they may impose their own yoke. In serving, they seek self. They are haughty and vain. They will wash the feet of others but themselves will be washed by no one. They judge others but themselves will not be judged. They deem themselves fountains though they do not drink from the stream of grace that floweth from the throne of God.

G. M. O.

NOTICE

Those who wish to subscribe to "De Reformatie", can do so by sending their subscription to R. Schaafsma, 524 Henry St., S. E., Grand Rapids. Price \$4.25.

IN MEMORIAM *

Na een Echtvereeniging van bijna vijftig jaren, nam de Heere heden tot Zich den 5den Januari, 1939, onze geliefde Man en Vader,

W. HOEKSTRA

in het volle geloofs vertrouwen in zijn Heer en Heiland in den ouderdom van 82 jaren en 5 dagen.

Namens zijn bedroefde Echtgenooten en Kinderen

Mrs. W. Hoekstra—Marra

Mr. and Mrs. A. Hoekstra

Denver, Col.

Mr. and Mrs. J. De Fouw—Hoekstra

Mr. and Mrs. Tony C. Hoekstra

en Kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.

*Because of errors in this Obituary which appeared in the February 1 issue, we were asked to reprint it with corrections.

KORT VERSLAG

van de Classis-Vergadering der Protestantsche Gereformeerde Kerken,
gehouden Woensdag, 7 Sept. 1932, te Grand Rapids, Mich.

Ds. A. Cammenga, President van de vorige vergadering, opent met gebed. Vooraf zongen we Ps. 119 vers 3 en werd gelezen Ephze 1.

Lastbrieven werden ingediend. Afgevaardigd waren van:

Byron Center: Ds. G. M. Ophoff en Ouderling N. Dykstra.

Doon: Ds. J. De Jong en Ouderling H. Zylstra.

Fuller Ave.: Ds. H. Hoeksema en Ouderling N. Vander Wal.

Holland, Ouderlingen H. Windemulder en H. Van Putten.

Hull: Ds. C. Hanko en Ouderling E. Dykstra.

Hudsonville: Ouderlingen A. Herdes en H. Kuiper.

Hope: Ouderlingen J. Moelker en G. De Jong.

Kalamazoo: Ds. W. Verhil en Ouderling H. Buiskool.

Oak Lawn: Ouderling D. Kort.

Oskaloosa, Ds. L. Vermeer en Ouderling A. Van Mersbergen.

Pella: Ouderlingen T. Idema en C. Van der Molen.

Rock Valley: Ds. A. Cammenga en Ouderling T. Kooima.

Roosevelt Park: Ds. B. Kok en Ouderling J. Wiltjer.

South Holland: Ds. P. De Boer en Ouderling A. Poortenga.

Sioux Center: Ds. R. Veldman en Ouderling N. Buyert.

Creston: Ds. J. Vander Breggen en Ouderling G. Gritter.

Een schrijven wordt gelezen van de gemeente te Redlands, Cal., verklarende waarom geen afgevaardigden tegenwoordig waren.

Het formulier wordt ondertekend door de broeders, die voor het eerst afgevaardigd zijn, en de President verklaart de vergadering voor geconstitueerd.

Ds. J. De Jong presideert vervolgens en Ds. A. Cammenga houdt aantekening.

De President spreekt een woord van welkom tot de broeders voor het eerst ter vergadering.

De notulen van de vorige vergadering worden gelezen en inboeking goedgekeurd.

Aan Ds. D. Jonker wordt zitting verleend met adviseerende stem.

Ds. G. M. Ophoff dient de Classis met een welomschreven antwoord op de vraag: Mag een Diaken afgevaardigd worden naar de Classis? Een copie van dit rapport zal verzonden worden aan de kerkeraden en op de volgende vergadering der Classis besproken.

De speciale Zendings-Commissie rapporteert. Op advies van deze Commissie besluit de Classis de kerkeraad van Fuller Ave.'s gemeente te verzoeken zijn leeraar, Ds. H. Hoeksema, tien weken per jaar af te staan voor zendingswerk, met dien verstande dat de andere predikanten gedurende de afwezigheid van Ds. H. Hoeksema zijn gemeente des Zondags gratis bedienen, en dat Ds. H. H. vrijgesteld worde van classisbeurten.

Voorloopig zal gearbeid worden in California en Washington.

De Classicale Commissie geeft verslag. De kerkeraad van Redlands, Calif., wordt handopening verleend en Ds. R. Veldman van Sioux Center werd aangewezen als consulent.

Hudsonville vacant geworden doordat de leeraar het beroep op hem uitgebracht van Redlands, aannam, wordt handopening verleend en Ds. G. M. Ophoff werd aangewezen als consulent.

De Secretaris van het Curatorium geeft verslag. Broeder J. Kooistra werd, op zijn verzoek, toegelaten tot onze Theologische School.

Het verslag van den Classicalen Penningmeester wordt gelezen en goedgekeurd.

De Zendings-Commissie rapporteert. Op advies der Commissie wordt aan de behoeftige gemeenten financieelen steun toegezegd voor het jaar 1933. Besloten het tekort in de zendingskas aan te vullen door speciale collecten in onze kerken.

Aangaande Coopersville zal de Commissie met den kerkeraad van Fuller Ave. raadplegen.

De aanslag voor de Zendingskas voor 1933 wordt bepaald op twee dollar per huisgezin.

Ds. C. Hanko, Ds. L. Vermeer en Oud. T. Kooima worden benoemd om Classisbeurten te regelen.

Op advies dezer Commissie besluit de Classis dienaangaande als volgt:

Hope — Oct. 30, Ds. M. Gritters; Nov. 27, Ds. J. VanderBreggen; Dec. 4, Ds. G. M. Ophoff; Jan. 22, Ds. B. Kok.

Hudsonville — Oct. 16, Ds. G. M. Ophoff; Nov. 6, Ds. B. Kok; Dec. 11, Ds. W. Verhil; Jan. 29, Ds. P. De Boer.

Oak Lawn — Oct. 2, Ds. J. VanderBreggen; Nov. 13, Ds. P. De Boer; Dec. 18, Ds. M. Gritters; Jan. 15, Ds. W. Verhil.

Ds. G. M. Ophoff rapporteert dat hem geen preeken werden toegezonden om gebruikt te worden in vacante gemeenten. De predikanten, behalve Ds. H. Hoeksema en Ds. G. M. Ophoff, zullen ieder twee predikaties opzenden. De leeraars van Lyon en Sioux County worden benoemd om deze preeken na te zien en copies daarvan te maken op de mimeograph.

De Stated Clerk rapporteert, dat hij aan de opdracht der classis om een zuster te schrijven, die een protest ter classis had, had voldaan. De verdere correspondentie van den Stated Clerk met deze zuster wordt door de classis goedge-

keurd. Een later schrijven van haar wordt buiten orde verklaard.

Besloten te verdagen tot twee uur. Oud. N. Buyert sluit de morgen-zitting met dank aan God.

De namiddag zitting wordt geopend met gebed door Ds. P. De Boer. Vooraf werd gezongen Ps. 42 vers 2.

Een broeder protesteert bij de Classis tegen zijn kerkeraad vanwege censuur op hem toegepast. Na langdurige bespreking, wordt dit in handen gegeven van eene commissie. De Commissie rapporteert later, dat de broeder duidelijk geworden was, dat zijn protest op misverstand berustte. De Classis besluit uit te spreken, dat het protest van den broeder ongegrond was.

De gemeenten, die het volgend jaar voor ondersteuning vragen bij de Zendings-Commissie zullen aan deze Comm. moeten laten weten hoeveel leeraars-tractement uitbetaald werd in het jaar 1932 van Jan. tot Dec. De classicale ondersteuning zal in verband hiermede berekend worden.

Instructies ter tafel, verzoekende de Classis een vroeger genomen besluit om driemaal per jaar te vergaderen inplaats van tweemaal te herzien, worden niet ontvankelijk verklaard, omreden zij niet op het agendum zijn.

Pella's kerkeraad protesteert tegen een vroeger genomen besluit in verband met den aanslag voor de Zending.

Op verzoek van Roosevelt Park's kerkeraad benoemt de Classis Ds. B. Kok als primus curator en J. Wiltjer als secundus.

Als kerkvisitatoren worden gekozen gekozen Ds. G. M. Ophoff en Ds. B. Kok voor het Oosten; Ds. R. Veldman en Ds. L. Vermeer voor het Westen, behalve Redlands. Voor Redlands worden benoemd Ds. H. Hoeksema en Ds. G. Vos.

Op verzoek van Holland besluit de Classis de namen en adressen van de Scriba's der kerkeraden alsmede van de Penningmeesters van Classicale kassen, enz. in dit rapport op te nemen.

Byron Center: H. De Jong, Byron Center, R. R. 3.

Doon: H. Kuiper, Doon, Iowa.

Fuller Ave.: G. Stonehouse, 947 Logan St., Grand Rapids, Mich.

Holland: H. A. Van Putten, 702 Reed Ave., Holland, Mich., R. R. 2.

Hull: Ed. Vander Werf, Hull, Iowa, R. R. 1.

Hudsonville: A. Herdes, Zeeland, Mich., R. R. 1.

Hope: G. De Jong, Grand Rapids, Mich., R. R. 5.

Kalamazoo: G. Dusseljee, Kalamazoo, Mich., R. R. 3.

Oak Lawn: R. Regnerus, Oak Lawn, Illinois.

Oskaloosa: T. Kelderman, Given, Iowa. Pella, T. Idema, Pella, Iowa, R. R. 1.

Rock Valley: B. Lems, Rock Valley, Iowa.

Roosevelt Park: W. Koster, R. R. 1, Grand Rapids, Mich.

South Holland: A. Hoeksema, 7237 Morgan St., Chicago, Ill.

Sioux Center: J. Broek, Sioux Center, Iowa.

Creston, J. Van Antwerpen, 844 Tamarak Ave., Grand Rapids, Mich.

Redlands: J. Andriese, 819 College Ave., Redlands, Cal.

Treasurer Mission Committee: T. Elhart, 14 Urban Ct., S. W., Grand Rapids, Mich.

Secretary Mission Committee: Rev. B. Kok, 1724 Clyde Park, S. W., Grand Rapids, Mich.

Treasurer Curatorium: G. De Jong, R. R. 5, Grand Rapids, Mich.

Secretary Curatorium: Rev. L. Vermeer, Oskaloosa, Iowa.

Secretary Classical Committee: Rev. G. Vos, 707 Brookside Ave., Redlands, Cal.

Classical Treasurer: F. LaGrange, 665 Delaware St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Stated Clerk: M. Vander Vennen, 1211 Bemis St., S. E., Grand Rapids, Mich.

In plaats van Ds. G. M. Ophoff wordt Ds. P. De Boer benoemd als Consulent voor Oak Lawn.

South Holland verzoekt de Classis om de volgende vergadering te houden in South Holland. De Classis besluit om dit verzoek toe te staan en om den eersten Woensdag in Februari, 1933, aldaar te vergaderen, D. V.

Een tweetal kerkeraden vragen advies aangaande verzwareing van censuur. Na van de afgevaardigden toelichting ontvangen te hebben, adviseert de Classis door te gaan met verzwareing van censuur.

Besloten te verdagen tot acht uur.

Ouderling Vander Molen sluit de vergadering met dankzegging.

De avondzitting wordt geopend met gebed door Ds. J. Vander Breggen. Vooraf zongen we Ps. 25 vers 2.

Broeder S. G. Schaafsma bedankt voor de benoeming als Assistant Stated Clerk. Besloten om op de volgende vergadering een ander te kiezen.

Aangaande den dienst aan den vooravond van de Classis-vergadering besloot de Classis geen dienst te hebben.

Aan den Stated Clerk wordt opgedragen de notulen na te zien aangaande een vroeger genomen besluit in verband met het opzenden van Instructies aan den Stated Clerk.

G. Stonehouse en M. De Goede worden benoemd als Auditing Committee om de boeken van den Penningmeester na te zien.

Na de Classicale rondvraag worden de kladnotulen gelezen en met eenige verandering aangenomen en goedgekeurd.

Een voorstel om te verdagen wordt aangenomen en T. Idema sluit, op verzoek van den President, de vergadering met dank aan God.

M. VANDER VENNEN,
Stated Clerk.